

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till ändring
av lagen om försäkringsföreningar**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om försäkringsföreningar anpassas till Europeiska unionens råds tredje skadeförsäkringsdirektiv och bokslutsdirektivet för försäkringsföretag.

Förslagen till ändring av lagen om försäkringsföreningar gäller försäkringsföreningarnas geografiska verksamhetsområde, täckning av den skuld som åsamkas av försäkringsavtal, dvs. ansvarsskulden, och bokslut. Samtidigt föreslås några ändringar som beror på nationella behov. Förslagen följer till tillämpliga delar motsvarande ändringsförslag av lagen om försäkringsbolag.

En stor försäkringsförening har rätt att enligt direktivets princip om en enda koncession utöka sitt verksamhetsområde till hela EES-området. Försäkringsföreningen skall dock uppfylla samma krav som ett försäkringsbolag som bedriver motsvarande verksamhet, varför det anses vara ändamålsenligt att försäkringsföreningen i så fall ombildas till ett ömsesidigt försäkringsbolag.

Försäkringsföreningens rätt att inneha aktier i ett företag som är verksamt inom en främ-

mande bransch ändras. Till lagen fogas stadganden om tillsynen över försäkringsföreningens ägare. Stadgandena om försäkringsföreningars bokslut ändras så att de överensstämmer med bestämmelserna i bokslutsdirektivet. Stadgandena om beräkning och täckning av försäkringsföreningarnas ansvarsskuld ändras i överensstämmelse med kraven i det tredje skadeförsäkringsdirektivet. Hela ansvarsskulden skall täckas på det sätt som stadgas i lagen samt i förordning och social- och hälsovårdsministeriets föreskrifter som ges med stöd av lagen. Fastställandet av beräkningsgrunderna för ansvarsskulden slopas.

I propositionen föreslås att försäkringsföreningarnas tillsyn och inspektion skall centraliseras till social- och hälsovårdsministeriet genom att upplösa försäkringsföreningsinspektionen.

Propositionen ansluter sig till avtalet om Finlands anslutning till Europeiska unionen och den föreslagna lagen avses träda i kraft så snart som den har antagits och blivit stadfäst.

INNEHÅLL

	Sida		Sida
ALLMÄN MOTIVERING	3	2. Ikraftträdande	20
1. Nuläge	3	LAGTEXTER	21
1.1. Lagstiftning	3	1. Lagen om ändring av lagen om försäkringsföreningar	21
1.2. De EU-direktiv om försäkringsverksamhet som godkänt efter EES-avtalet	4	BILAGOR	28
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen .	6	Bilaga 1. Parallelltext	28
2.1. Mål och medel	6	Bilaga 2. Utkast till förordning om de principer som skall iakttas då ansvarsskulden i försäkringsförening beräknas	44
2.2. De viktigaste förslagen	6	Bilaga 3. Utkast till förordning om täckning av ansvarsskulden i försäkringsförening som bedriver direktförsäkringsrörelse .	45
3. Propositionens verkningar	9	Bilaga 4. Utkast till förordning om poster som skall hänföras till försäkringsförenings verksamhetskapital	50
4. Beredningen och utlåtanden	9		
5. Andra omständigheter som inverkat på propositionen	9		
5.1. Samband med andra propositioner	9		
5.2. Samband med internationella fördrag och förpliktelser	10		
DETALJMOTIVERING	10		
1. Motivering till lagförslaget	10		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Lagstiftning

I lagen om försäkringsföreningar (1250/87) regleras försäkringsföreningars bildande, verksamhet och upphörande med verksamheten. En försäkringsförening är en på delägarnas ömsesidiga ansvar baserad försäkringsanstalt som bedriver frivillig skadeförsäkring inom ett begränsat verksamhetsområde i Finland.

I lagen om försäkringsföreningar finns också stadganden om försäkringsförenings ledning och förvaltning, revision och bokslut, den solvens som krävs av en försäkringsförening, tillsynen över försäkringsföreningar, likvidation, upplösning, fusion och överlåtelse av försäkringsbeståndet.

Endast en sådan inhemsk försäkringsförening, vars föreningsstadgar har fastställts av social- och hälsovårdsministeriet kan bedriva försäkringsrörelse. En försäkringsförening skall koncentrera sig på försäkringsverksamhet och den kan i regel bedriva endast frivillig skadeförsäkring. Verksamhetsavgränsningen gäller förutom bedrivande av verksamhet som är främmande för försäkringsrörelsen även innehav av en betydande andel eller bestämmanderätten i en sammanslutning som bedriver någon annan rörelse än försäkringsrörelse. Det är däremot tillåtet att äga en sammanslutning som bedriver verksamhet som ansluter sig till försäkringsrörelsen och är ändamålsenlig för den. Likaså får en försäkringsförening äga bostads- och fastighetssammanslutningar.

Det centrala målet för försäkringslagstiftningen är att säkerställa att förmånstagarna och försäkringstagarna får de ersättningar som tillkommer dem. Denna trygghetsprincip är också ett genomgående drag i lagen om försäkringsföreningar.

Den skälighetsprincip som skall iakttas inom försäkringsverksamheten förutsätter att i synnerhet när beräkningsgrunderna fastställs skall utöver trygghetssynpunkten även skäligheten beaktas. Premierna får inte med åberopande av tryggheten ligga på oskälig nivå jämfört med den försäkrade risken.

Med stöd av lagen om försäkringsföreningar övervakas försäkringsverksamheten av social- och hälsovårdsministeriet. Den egentliga tillsynen inom försäkringsföreningarna sköts av

försäkringsföreningsinspektionen som styrs och övervakas av social- och hälsovårdsministeriet. På ministeriet ankommer att övervaka att försäkringsföreningarna är verksamma i enlighet med lag, sina föreningsstadgar, de för försäkring fastställda grunderna och god försäkringssed. En viktig del av övervakningen är att ge akt på föreningens solvens med betraktande av att föreningen kan ansvara för sina förpliktelser gentemot försäkringstagarna. Ministeriet fastställer beräkningsgrunderna för ansvarsskulden. Ministeriet publicerar vissa uppgifter om försäkringsföreningar i den offentliga statistiken. Föreningarna skall årligen utarbeta en berättelse över sin verksamhet enligt ministeriets anvisningar.

Genom lagen om ändring av lagen om försäkringsföreningar (483/93), som trädde i kraft vid ingången av 1994, anpassades lagen om försäkringsföreningar till de av Europeiska gemenskapernas (EG), nuvarande Europeiska unionens (EU) råds direktiv om skadeförsäkring som nämns i bilaga IX till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet).

Lagen om försäkringsföreningar ändrades bl.a. på så sätt att försäkringsföreningarna indelades i stora och små försäkringsföreningar på basis av den årliga premieinkomsten, eftersom skadeförsäkringsdirektiven tillämpas endast på sådana försäkringsanstalter, vars årliga premieinkomst överstiger 1 000 000 ecu (cirka 6 000 000 mark). Direktiven förpliktar anstalter som omfattas av deras tillämpningsområde att anpassa reglerna för dess så att de överensstämmer med direktivens krav. Trots detta utsträcktes många av de krav som föranleds av direktiven att omfatta alla försäkringsföreningar, eftersom man ville att föreningarna till sina stadganden skulle bevaras som en så homogen grupp som möjligt. De försäkrade riskerna delades in i försäkringsklasser enligt bestämmelserna i direktiven. Medborgarskapskraven för stiftarna och föreningarnas ledning slopades. Minst hälften av stiftarna, styrelsens och förvaltningsrådets medlemmar samt verkställande direktören skall dock vara bosatta eller ha hemort i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Av verkställande direktören och styrelsemedlemmarna förutsätts dessutom att de är väl ansedda och har tillräcklig kännedom om försäkringsverksam-

het. Medborgarskapskraven och delvis också bosättningskraven för revisorer slopades. En stor försäkringsförenings revisor skall vara godkänd av Centralhandelskammaren eller en handelskammare.

De begränsningar som gäller försäkringsföreningarnas placeringsverksamhet ändrades så att en försäkringsförening ensam eller tillsammans med en annan försäkringsförening eller andra försäkringsföreningar utan social- och hälsovårdsministeriets tillstånd får äga högst 50 % i stället för 20 % av en sammanslutning som bedriver annan verksamhet än försäkringsrörelse.

Kraven på försäkringsföreningarnas solvens höjdes och föreningarna förpliktades att täcka sin försäkringstekniska ansvarsskuld. Till lagen om försäkringsföreningar fogades stadganden om försäkringsförenings verksamhetskapital som motsvarar kraven i de direktiv som uppräknas i bilaga IX till EES-avtalet.

1.2. De direktiv om försäkringsverksamhet inom EU som har godkänts efter EES-avtalets upprättande

Inom EU har utöver de ovan nämnda direktiven godkänts bl.a. följande direktiv om försäkringsverksamhet:

1) *Rådets direktiv 92/49 EEG om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje skadeförsäkringsdirektivet)*

Syftet med det tredje skadeförsäkringsdirektivet är att i fråga om försäkringar och företag som hör till dess tillämpningsområde genomföra den inre marknaden för direktförsäkring inom EU. För uppnående av detta mål ändrar direktivet den reglering av rätten att inleda och bedriva skadeförsäkringsrörelse som grundar sig på direktivet om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (73/239/EEG), nedan det första skadeförsäkringsdirektivet, sådan denna reglering gäller ändrad genom direktivet om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG (88/357/EEG), nedan det

andra skadeförsäkringsdirektivet. Direktivet slutför samtidigt rättsutvecklingen i fråga om tillhandahållandet av skadeförsäkringstjänster över de nationella gränserna.

Övergången till en integrerad skadeförsäkringsmarknad sker med hjälp av principerna i direktivet om en enda koncession och om tillsyn som utövas av myndigheterna i försäkringsföretagets hemstat. Ett försäkringsföretag som har erhållit koncession i en av EU:s medlemsstater har rätt att med stöd av den bedriva försäkringsrörelse som överensstämmer med koncessionen i alla de stater som hör till unionen, antingen genom att inrätta filialer där eller genom att tillhandahålla skadeförsäkringar från ett driftställe i utlandet eller genom att samtidigt bedriva båda formerna av verksamhet. Centraliseringen av tillsynen innebär att de behöriga myndigheterna i företagets hemstat skall ansvara för tillsynen över ett försäkringsföretags ekonomi.

Enligt den nya regleringen får medlemsstaterna inte längre utfärda stadganden med krav på förhandsgodkännande eller löpande anmälan av försäkringspremier och försäkringsvillkor. I fråga om premiehöjningar är förhandsgodkännande eller krav på anmälan tillåtet endast då detta ingår som en del i allmänna priskontrollsystem.

Också de bestämmelser om s.k. kvalitativ ägarkontroll som tagits in i direktivet innebär en ny reglering inom EU:s lagstiftning.

Enligt det tredje skadeförsäkringsdirektivet skall ett försäkringsföretags hemstat kräva att varje försäkringsföretag bildar en tillräcklig försäkringsteknisk ansvarsskuld som täcker företagets hela affärsverksamhet. Enligt en allmän bestämmelse i direktivet skall de tillgångar som täcker den försäkringstekniska ansvarsskulden vara uppbyggda med hänsyn till arten av den affärsverksamhet som företaget bedriver, så att placeringarna tryggar säkerhet, avkastning och likviditet. Dessutom förpliktat direktivet företaget att säkerställa att placeringarna är diversifierade och har tillräcklig spridning.

Den allmänna bestämmelsen kompletteras i direktivet av en förteckning över de tillgångar med vilka den försäkringstekniska ansvarsskulden får täckas i enlighet med närmare bestämmelser som hemstaten utfärdar. I direktivet finns också bestämmelser om de belopp, i relation till det totala bruttobeloppet av den försäkringstekniska ansvarsskulden, till vilka

ett försäkringsföretag högst får placera tillgångar som täcker ansvarsskulden i de tillgångsslag eller enskilda objekt som särskilt nämns i direktivet. En medlemsstat har enligt direktivet inte rätt att kräva att ett försäkringsföretags placeringar görs i vissa kategorier av tillgångar.

Medlemsstaterna skall senast den 31 december 1993 anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa det tredje skadeförsäkringsdirektivet och sätta dem i kraft senast den 1 juli 1994.

2) *Rådets direktiv 91/674/EEG om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag (nedan bokslutsdirektivet för försäkringsföretag)*

Bokslutsdirektivet för försäkringsföretag innehåller avvikelser från och kompletteringar till rådets fjärde direktiv grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag (78/660/EEG), nedan fjärde bolagsrättsliga direktivet, och rådets sjunde direktiv grundat på artikel 54.3.g i fördraget om sammanställd redovisning (83/349/EEG), nedan sjunde bolagsrättsliga direktivet. Av dessa direktiv, sådana de lyder ändrade genom direktiv 90/604/EEG och 90/605/EEG av 1990, gäller det förra uppgörandet av, innehållet i och offentliggörandet av bokslut för samt revision av enskilda bolag. Det senare direktivet reglerar motsvarande frågor när det gäller koncernbokslut.

Bokslutsdirektivet för försäkringsföretag skall bl.a. följas i företag som omfattas av tillämpningsområdet för det första skadeförsäkringsdirektivet. Direktivet gäller dessutom företag som bedriver återförsäkringsrörelse samt, på vissa villkor, en del företag som lämnats utanför tillämpningsområdet för det första skadeförsäkringsdirektivet.

Syftet med bokslutsdirektivet för försäkringsföretag är att beakta särdragen hos dessa företag när det gäller de frågor som regleras i direktivet. I försäkringsföretagen skall, med de avvikelser och kompletteringar som denna reglering medför, i övrigt iaktas bestämmelserna i det fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktivet.

Syftet med direktivet är bl.a. att öka jämförbarheten hos boksluten för försäkringsföretag som verkar i olika medlemsstater och informationen om det gängse värdet av placeringar.

För alla försäkringsföretag bestäms huvudgruppsvis en likadan form för resultaträkningens

och balansräkningens uppställning. I fråga om vissa poster, i synnerhet sådana som gäller den försäkringstekniska ansvarsskulden, bestäms innehållet i detalj. Rörelsekostnaderna och avskrivningarna skall i resultaträkningen upptas enligt funktion. Samma bestämmelser gäller alla de försäkringsföretag som hör till direktivets tillämpningsområde, oberoende av företagets storlek.

Den eftersträlvade jämförbarheten hos boksluten har förutsatt att harmoniserade bestämmelser i direktivet utfärdas i synnerhet om hur placeringar skall värderas i balansräkningen och hur deras gängse värde skall fastställas. Sådana tillgångar som hänförs till huvudgruppen "placeringar" i det balansräkningsschema som ingår i direktivet och som enligt rådande praxis i Finland motsvarar investeringstillgångar, värdepapper och fastigheter ingående i anläggningstillgångar, depositioner och återförsäkringsdepositioner, kan i balansräkningen värderas till ett belopp som motsvarar antingen anskaffningsutgiften eller det gängse värdet. Värderingssättet skall väljas balanspostvis. Det värde till vilket en placering alternativt kunde ha antecknats i balansräkningen skall uppges i en bilaga till balansräkningen.

Med anskaffningsutgift avses anskaffningsutgiften nedsatt med värdeminskningar och med gängse värde i regel marknadsvärdet. Som resultatpåverkande värdeminskningar behandlas alla slutliga värdeminskningar samt valfritt även tillfälliga värdeminskningar, fråga om fastigheter dock endast slutliga värdeminskningar. Ifall det gängse värdet senare stiger skall företagna värdeminskningar återföras till anskaffningsutgiften resultatpåverkande. Byggnadens värde nedskrivs genom avskrivningar enligt plan, antingen i balansräkningen eller i dess bilaga.

Enligt direktivet får en förändring i skillnaden mellan det gängse värdet och anskaffningsutgiften helt eller delvis upptas i resultaträkningen, om placeringen i balansräkningen har värderats till sitt gängse värde. En eventuell återstod av förändringen skall upptas bland passiva, i uppskrivningsfonden. En förändring i skillnaden mellan det gängse värdet och anskaffningsutgiften skall alltid upptas i resultaträkningen.

För att boksluten skall vara jämförbara har man varit tvungen att utfärda bestämmelser också om värderingen av den försäkringstekniska ansvarsskulden. Angående ersättnings-

ansvaret har bl.a. utfärdats bestämmelser om diskontering. Harmoniseringen har drivits längre inom skadeförsäkringen än inom livförsäkringen.

EU:s medlemsstater skall före den 1 januari 1994 anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet om försäkringsföretags bokslut och koncernbokslut. Medlemsstaterna får föreskriva att ovan nämnda författningar och bestämmelser skall tillämpas första gången på årsbokslut och koncernbokslut för det räkenskapsår som börjar den 1 januari 1995 eller under kalenderåret 1995.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

2.1. Mål och medel

Syftet med propositionen är att anpassa lagen om försäkringsföreningar till de EU-direktiv som nämns i avsnitt 1.2. Samtidigt är det ändamålsenligt att i dessa stadganden göra vissa andra ändringar som föranleds av nationella behov. Propositionen beaktar motsvarande ändringar som gjorts i lagen om försäkringsbolag.

Propositionen försöker fortsättningsvis undvika att göra onödiga skillnader mellan stadgandena för stora och små försäkringsföreningar. Därför föreslås det att många av stadgandena som föranleds av EU-direktiven skall utsträckas att gälla alla försäkringsföreningar, trots att regleringen enligt direktiven i huvudsak endast gäller stora försäkringsföreningar.

2.2. De viktigaste förslagen

Lagen om försäkringsföreningar

1 kap. Allmänna stadganden

Enligt artikel 5 i tredje skadeförsäkringsdirektivet gäller koncession som beviljats ett försäkringsföretag på hela gemenskapens område. Koncessionen kan inte heller på den sökandes begäran begränsas till ett mindre område. Koncession beviljas för en viss försäkringsklass. Koncessionen täcker hela klassen om inte den sökande vill täcka endast en del av de risker som hör till ifrågakvarande klass. De

stora försäkringsföreningarnas rätt att bedriva försäkringsrörelse på ett större område än det nuvarande antingen i Finland eller annanstans inom EES-området kan följaktligen inte begränsas. Eftersom försäkringsföretag har samma rätt att bedriva försäkringsrörelse inom hela EES-området, men de krav som ställs på dem i lagen t.ex. om grundkapitalet är betydligt högre än de krav som ställs på försäkringsföreningar, kräver en jämbördig behandling av försäkringsföreningar och försäkringsbolag att kraven som gäller föreningarna och bolagen är harmoniserade när de börjar bedriva likadan rörelse i Finland eller utomlands. Eftersom det å andra sidan inte är ändamålsenligt att i lagstiftningen upprätthålla två olika samfundformer vars reglering är likadan, föreslås det att en försäkringsförening innan den utvidgar sitt verksamhetsområde skall ombildas till ömsesidigt försäkringsbolag. Föreningen skall i så fall uppfylla de krav som ställs på försäkringsbolag som skall grundas i lagen om försäkringsbolag.

Det föreslås att till lagen om försäkringsföreningar fogas de stadganden om s.k. kvalitativ ägarkontroll som förutsätts av tredje skadeförsäkringsdirektivet. Med kvalitativ ägarkontroll avses att förvärv av en viss ägoandel eller ökat innehav av andel i försäkringsföreningens garantiandelar skall anmälas till social- och hälsovårdsministeriet. Ministeriet har rätt att inom en viss tid förbjuda ett planerat förvärv, om innehavet anses äventyra en sund utveckling av försäkringsverksamheten. Föreningarna åläggs dessutom att årligen anmäla de nämnda innehaven till ministeriet. En försäkringsförening skall också anmäla till ministeriet om förändringar av dessa innehav som kommit till föreningens kännedom.

Enligt förslaget skall en försäkringsförening på samma sätt som enligt gällande lag med social- och hälsovårdsministeriets tillstånd kunna överskrida det stadgade innehavet i en sammanslutning inom en främmande bransch. Innehavsbegränsningen skall fortfarande inte gälla bostads- och fastighetsbolag. Lagen skall inte heller framledes begränsa försäkringsföreningars innehav i bolag inom främmande branscher, om bolagets verksamhet kan anses ansluta sig till försäkringsrörelsen. En ändring jämfört med den tidigare regleringen innebär dock det att verksamhet som sådana bolag bedriver inte längre behöver vara ändamålsenlig för försäkringsrörelsen.

10 kap. Bokslut

Enligt EG:s fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktiv omfattar bokslut och koncernbokslut resultaträkning och balansräkning samt de uppgifter som skall lämnas i bilagor till dem. En likadan preciserad definition på bokslut ingår numera också i bokföringslagen (655/73). En motsvarande precisering föreslås i lagen om försäkringsföreningar. De ändringar som bokslutsdirektivet för försäkringsföretag förutsätter i försäkringsföreningarnas boksluts form och innehåll skall genomföras med social- och hälsovårdsministeriets föreskrifter, som baserar sig på ett bemyndigande som ingår i den gällande lagens kapitel om bokslut.

Sättet att presentera ansvarsskulden i bokslutet avviker i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag från nuvarande praxis i Finland, även om begreppet ansvarsskuld i sig har samma innebörd. Ny reglering krävs av bokslutsdirektivets bestämmelser om de principer som skall iaktas när den försäkringstekniska ansvarsskuldens storlek bestäms. I förslaget har intagits ett stadgande om möjligheten att bestämma premieansvaret retrospektivt, med andra ord på grundval av händelserna under den gångna försäkringstiden. Detta förfarande kommer enligt lagförslaget i fråga när försäkringsavtalets art tillåter det. Enligt lagförslaget skall en försäkringsförening ha betryggande beräkningsgrunder för fastställande av ansvarsskulden. Stadganden om ansvarsskuldens beskaffenhet och om de krav som tryggheten ställer på ansvarsskulden föreslås ingå i en förordning.

Avsikten är att social- och hälsovårdsministeriet vid behov skall meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av ovan nämnda krav. Ministeriet kan enligt förslaget kräva att de statistiska metoder som tillämpas vid fastställandet av ansvarsskulden för en skadeförsäkring skall bekräftas på förhand. Förfarandet kommer i fråga åtminstone för utjämningsbeloppets del.

I lagförslaget ingår ett allmänt stadgande som motsvarar det tredje skadeförsäkringsdirektivet om skyldighet att ta hänsyn till arten av den rörelse försäkringsföreningen bedriver när ansvarsskulden täcks. Av de placeringar som hör till täckningen fordras att de med avseende på den bedrivna försäkringsrörelsen tryggar säkerhet, avkastning och likviditet. Placeringarna skall dessutom enligt stadgandet

vara diversifierade och ha tillräcklig spridning. Lagförslaget innehåller stadganden om de placeringar, fordringar och övriga tillgångar med vilka ansvarsskulden kan täckas. Mera detaljerade stadganden om täckningen av ansvarsskulden, i synnerhet om diversifieringen och spridningen av de tillgångar som skall räknas till den, utfärdas genom förordning. Social- och hälsovårdsministeriet ges i lagen rätt att på försäkringsföreningens begäran som täckning av ansvarsskulden för en bestämd tid godkänna även andra tillgångar än de som nämns i lagen. Ministeriet skall enligt förordningen ha rätt att på ansökan ge försäkringsförening tillstånd att överskrida den gräns för enskilda tillgångsslag eller någon annan gräns som stadgats för diversifiering eller spridning av tillgångarna. Tillståndet kan i vissa fall beviljas endast för en bestämd tid.

Med avvikelse från den gällande lagen skall regleringen gällande de tillgångar som skall räknas till täckningen enligt lagförslaget omfatta ansvarsskuldens hela belopp och all försäkringsrörelse. Enligt förslaget skall social- och hälsovårdsministeriet fastställa de grunder som skall användas för värderingen av de i lagen stadgade slagen av tillgångar som skall räcka till för att täcka ansvarsskuldens hela belopp efter att de avdrag som stadgas i lagen har gjorts från ansvarsskulden. Ministeriet skall dessutom ha rätt att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av stadgandena om täckning och i enskilda fall låta bli att godkänna en viss placering som täckning.

Den föreslagna nya regleringen motsvarar i tillämpliga delar bestämmelserna gällande täckning av ansvarsskulden i det tredje skadeförsäkringsdirektivet.

Enligt bokslutsdirektivet för försäkringsföretag skall placeringar upptas som särskilda poster i balansräkningen, antingen till anskaffningsutgiften eller gängse värde. Det ena värdet skall anges i bokslutsbilagorna. Om en balanspost har åsatts gängse värde, skall förändringar i värderingsdifferensen mellan det nämnda värdet och anskaffningsutgiften bokföras på värdeförändringsåret antingen i resultaträkningen eller i balansräkningen eller delvis i vardera, bland passiva. Uppskrivningsfonden skall sänkas i det fall att uppskrivningsförutsättningarna senare upphör.

För de finländska försäkringsanstalter har värderingen av placeringarna och värderingsdifferenserna en väsentlig betydelse. Enligt Fin-

lands gällande lagstiftning är det väsentligt att försäkringsanstalt kan intäktsföra värdestegringen på investeringstillgångarna i resultaträkningen utan att samtidigt behöva realisera egendomen. De anskaffningsutgifter som upptagits i balansräkningen kan under värdestegringsåret eller senare skrivas upp t.ex. utbetalning av gottgörelser till de försäkrade eller för att täcka förluster av försäkringsverksamheten. Värdestegringar har eventuellt kunnat användas också för uppfyllande av den skuldighet att öka det synliga egna kapitalet som följer av den utvidgning av rörelsen. En utgångspunkt för anpassningen av försäkringsföreningslagen är att bibehålla nuvarande praxis så långt det är möjligt. Som en andra utgångspunkt har i direktivets motiveringsavsnitt förts fram principen att bestämmelser som avfattats för att förbättra informationen inte är avsedda att medföra förändringar i beskattningen av försäkringsföretag. Den tredje utgångspunkten är att bestämmelserna om försäkringsförenings bokföring och bokslut i så stor utsträckning som möjligt skall överensstämma med stadgandena rörande andra finländska bokföringsskyldiga.

Bokslutsdirektivet för försäkringsföretag godkänner som placeringarnas värde i balansräkningen antingen anskaffningsvärdet eller det gängse värdet men, åtminstone inte bokstavligen tillämpat, den mellanform mellan dessa som för närvarande är praxis i Finland. Direktivet tillåter dessutom att den icke-realiserade värdeökningen bokförs och periodiseras genom en bruttoteknik, men inte genom den finska nettotekniken som grundar sig på partiella uppskrivningar. Om anskaffningsutgiftsprincipen väljs som alternativ är det inte möjligt att bokföra en icke-realiserad värdeökning, vilket innebär att de ovan beskrivna olägenheterna är för handen. Om däremot det gängse värdet läggs till grund kommer beskattningen av försäkringsföretag att förbli oförändrad i den bemärkelse som direktivet avser endast i det fall att motsvarande justeringar samtidigt görs i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet. Principen om ett gängse värde för enskilda poster i balansräkningen skulle dessutom i fråga om anläggningstillgångarna leda till ett förfarande som avviker från det i Finland allmänna värderingsprinciperna. Det ända sättet att förverkliga de tre principer som nämns ovan inom ramen för den nuvarande skattelagstiftningen är således att utgå ifrån de

nuvarande värderingsprinciperna. Detta betyder att det blir nödvändigt att inom ramen för de föreslagna stadgandena delvis avvika från de formella bestämmelserna i direktivet men att det genom utökade bilagsuppgifter dock blir möjligt att säkerställa att bokslutet till sitt sakinhåll är överensstämmande med direktivets syfte.

Lagförslaget innehåller stadganden som överensstämmer med de nuvarande för försäkringsföreningar gällande värderingsprinciperna. Anskaffningsutgiften för byggnader skall dock avskrivas enligt plan under sin verkningstid. Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om huruvida avskrivningarna enligt plan skall upptas i resultaträkningen och balansräkningen eller i bokslutsbilagorna. Enligt förslaget kan försäkringsföreningarna likaså för närvarande, antingen det år som värdeökningen skett eller senare inkomstföra uppskrivningar av placeringsfastigheter och -värdepapper i balansräkningen eller bokföra uppskrivningar av fastigheter och värdepapper som hör till anläggningstillgångarna i uppskrivningsfonden. Även om en per nyttighet enligt nettoprincipen periodiserad uppskrivning avviker från de uttryckliga bestämmelserna i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag, kan förfarandet anses vara förenligt med direktivets syfte, eftersom den av direktivet förutsatta informationen om anskaffningsutgiften för varje balanspost och om gängse värde skall ges i en bilaga. Direktivet tillåter, visserligen med en annan teknik, en i sak överensstämmande periodisering av värderingsposterna.

Enligt förslaget skall social- och hälsovårdsministeriet utfärda sådana föreskrifter som direktivet förutsätter om bestämmandet av planeringarnas gängse värde.

11 kap. Utdelning av överskott och annan användning av föreningens tillgångar

Det föreslås att stadgandena om penninglån till en försäkringsförenings ledning ändras så att borgen som ställts av en bank i en EES-stat godkänns som säkerhet för lånet.

12 kap. Tillsynen över försäkringsföreningarna

Tillsynen över försäkringsföreningarna ankommer enligt 12 kap. 1 § lagen om försäk-

ringsföreningar på social- och hälsovårdsministeriet. När lagen om försäkringsföreningar förnyades år 1987 strävades försäkringsföreningarnas tillsyn effektivisera genom att grunda försäkringsföreningsinspektion för att biträda ministeriet. Försäkringsföreningsinspektionen har huvudsakligen till uppgift att verkställa inspektioner i föreningarna. Ett separat inspektionsorgan grundades närmast därför att det var inte möjligt att utöka ministeriets egen personal tillräckligt i förhållande till föreningarnas antal (cirka 180 stycken).

När föreningarnas antal har sedan fortfarande minskat till följd av fusioner så att det i slutet av år 1994 var 118 stycken och när ministeriet å andra sidan har bättre möjligheter att anställa ny personal, är det inte behövt att upprätthålla två separata tillsyns- och inspektionsorgan. Under försäkringsföreningsinspektionens verksamhet har också framgått att försäkringsföreningarnas inspektion inte sysselsätter tillräckligt organisation av denna storlek. I försäkringsföreningsinspektionen finns en inspektionsdirektör, en inspektör och en kontorsbiträde. De kostnader som föranleds av försäkringsföreningsinspektionen har täckts genom en inspektionsavgift som har uppburits av försäkringsföreningar. Därför föreslås i propositionen att försäkringsföreningsinspektionen upplösas från och med 1.7.1995. Social- och hälsovårdsministeriet skall därefter granska försäkringsföreningar så att i ministeriet grundas en tjänst för denna uppgift.

I förslaget har ministeriets rättigheter som myndighet som övervakar försäkringsföreningarna preciserats så som det tredje skadeförsäkringsdirektivet kräver.

Det föreslås att stadgandena om tvåstegsövervakningen av solvensen flyttas från 13 kap. till detta kapitel.

16 kap. Särskilda stadganden

Sekretessbelagda uppgifter skall framledes kunna överlåtas även till de myndigheter som avses i lagen om finansinspektionen (503/93) och till andra myndigheter som övervakar finansmarknaden. De skall likaså kunna lämnas till en revisor i en försäkringsförening, ifall uppgifterna är nödvändiga med tanke på revisionen.

En ändring jämfört med de nuvarande reglerna är att utöver social- och hälsovårdsminis-

teriet också försäkringsföreningen skall kunna överlämna uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten till dem som har rätt till uppgifterna.

Till lagen fogas ett stadgande som förutsätts i tredje skadeförsäkringsdirektivet om för vilka ändamål ministeriet får använda sekretessbelagda uppgifter.

3. Propositionens verkningar

Genomförandet av det tredje skadeförsäkringsdirektivets principer i försäkringslagstiftningen ökar försäkringsinspektionens uppgifter, när man inom tillsynen över solvensen övergår från förhandskontroll i och med att förfarandet med fastställande av grunderna slopas till efterhandskontroll, varvid behovet av kontroll ökar. Reformen ger dock inte upphov till extra kostnader för försäkringsföreningarna, som genom försäkringsinspektionsavgifter bekostar tillsynen. Försäkringsföreningsinspektionens årsliga kostnader är cirka 1,2 miljoner mark avskaffande minskar föreningarnas inspektionsavgifter med 0,5 miljoner mark trots att i ministeriet föreslås grunda en ny tjänst för motsvarande uppgifter. Propositionen medför inte heller några nya kostnader för staten.

Däremot ökar uppföljningen av den nya regleringen i synnerhet i fråga om placeringar i någon mån försäkringsföreningarnas redovisningskostnader.

Den nya regleringens effekter på försäkringspremierna torde bli ringa.

4. Beredningen av propositionen och remissutlåtanden

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid social- och hälsovårdsministeriet.

5. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

5.1. Samband med andra propositioner

Justitieministeriet bereder som bäst en ändring av lagen om aktiebolag. I den gällande lagen om försäkringsföreningar har de allmänna bolagsrättsliga principer som ingår i lagen

om aktiebolag beaktats. Efter att förslaget till ändring av lagen om aktiebolag har blivit klart justeras lagen om försäkringsföreningar så att de föreslagna ändringarna beaktas.

För att de ändringar av lagen om försäkringsföreningar som ingår i propositionen skall träda i kraft är de nödvändigt att införa preciseringar också i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet. En regerings-

proposition om dessa ändringar skall behandlas samtidigt med denna proposition.

5.2. Samband med internationella fördrag

Propositionen avlåtts huvudsakligen för att anpassa den finska försäkringslagstiftningen till Europeiska unionens direktiv om försäkring.

DETALJMOTIVERING

Motivering till lagförslaget

1. Lagen om försäkringsföreningar

1 kap. Allmänna stadganden

1 §. Det tredje skadeförsäkringsdirektivet innehåller den s.k. principen om en enda koncession vilket betyder att ett försäkringsföretag med stöd av koncession som beviljas i hemstaten skall ha rätt att bedriva försäkringsrörelse inom Europeiska unionens område. I enlighet med detta har en stor försäkringsförening rätt att utöka sitt verksamhetsområde. En utökning av verksamheten skall dock ske t.ex. när det gäller kraven på solvens enligt samma förutsättningar som gäller för försäkringsbolag. En försäkringsförening skall sålunda enligt 1 § 3 mom., om den har för avsikt att utöka sin verksamhet i hemlandet utanför ett verksamhetsområde som omfattar 40 kommuner eller utomlands, ombildas till ömsesidigt försäkringsbolag. Efter ändringen av samfundsformen skall lagen om försäkringsbolag tillämpas på försäkringsföreningen.

2 §. Det föreslås att bestämmelserna om s.k. kvalitativ ägarkontroll som förutsätts i tredje skadeförsäkringsdirektivet fogas till lagen om försäkringsföreningar. I lagen har dock inte inskrivits materiella stadganden om ägarkontroll, utan i propositionen hänvisas till 3 kap. lagen om försäkringsbolag. I enlighet med detta skall var och en som avser att förvärva en minst 10 procent stor andel eller avser att öka sitt innehav till en bestämd storlek av försäkringsföreningens garantikapital anmäla förvärvet på förhand till social- och hälsovårdsministeriet. Stadgandena i 3 kap. lagen om försäkringsbolag om innehållet i anmälan, ministeri-

ets rätt att med vissa förutsättningar förbjuda eller ställa villkor för förvärvet samt sanktioner vid försummelse av nämnda anmälan eller förvärv av andelar trots ministeriets förbud skall också tillämpas. Försäkringsföreningarna är likaså skyldiga att årligen anmäla ägoandelar av en bestämd storlek till ministeriet. Ministeriet har också rätt att av var och en, som äger en andel av denna storlek av försäkringsföreningen, få de uppgifter som behövs med tanke på föreningens solvens.

4 §. I propositionen föreslås 3 mom. upphävas obehövt. I momentet stadgas om försäkringsföreningens rätt att bedriva sådan tilläggsförsäkring för högst tio år som avses i livförsäkringsklass 1 c. Denna tilläggsförsäkring klassificeras inom EG såsom skadeförsäkring, som försäkringsföreningen redan med stöd av 4 § 2 mom. har rätt att bedriva.

5 §. I lagen om ändring av lagen om försäkringsföreningar som stiftats på grund av EES-avtalet lindrades stadgandet i 5 § 3 mom. om försäkringsföreningars rätt att äga aktier eller andra andelar i ett företag som är verksamt inom en främmande bransch, så att en försäkringsförening i stället för den tidigare andelen på 20 procent tilläts ha en andel på 50 procent av aktierna och bestämmanderätten i ett aktiebolag som bedriver annan verksamhet än försäkringsrörelse. Samtidigt ändrades stadgandet så att vid tillämpning av begränsningen beaktas alla försäkringsbolags och försäkringsföreningars sammanlagda innehav i en sammanslutning som är verksam i en främmande bransch.

På samma sätt som i det första skadeförsäkringsdirektivet förbjuds i artikel 26 i tredje skadeförsäkringsdirektivet medlemsstater att fastställa några regler för valet av tillgångar som inte utgör täckning för ansvarsskulden.

Denna bestämmelse förbjuder medlemsstaterna att fastställa regler i den nationella lagstiftningen för i vilka typer av egendom sådana tillgångar som inte ingår i täckningen av ansvarsskulden kan investeras.

Begränsningen i 3 mom. som gäller innehav av sammanslutningar som är verksamma i en främmande bransch föreslås att bibehållas eftersom dess syfte är att hindra försäkringsföreningen från att genom att öka sitt innehav börja bedriva annan rörelse än försäkringsrörelse. Varken EU:s försäkringsdirektiv eller övriga EU-bestämmelser anses hindra medlemsstaterna att i den nationella lagstiftningen förbjuda en försäkringsanstalt att inneha bestämmanderätten i ett företag i en främmande bransch. Avsikten med förbudet är att trygga de tillgångar som täcker försäkringsföreningens ansvar. En ökning av försäkringsföreningens innehav i ett företag i en främmande bransch kan binda försäkringsföreningens resurser till bedrivande av annan företagsverksamhet. Härvid kan försäkringsföreningen förbinda sig att ta sådana ekonomiska risker som inte hör till försäkringsrörelsen, till exempel så att den blir tvunget att placera allt mer kapital i företaget för att trygga tidigare placeringar.

Liksom tidigare kan en försäkringsförening enligt 3 mom. få tillstånd av ministeriet att öka sitt innehav i ett företag i en främmande bransch över den andel som stadgas i lagen. Dessutom skall begränsningen av innehavet inte gälla innehavet i bostads- eller fastighetsbolag eller sammanslutningar vars verksamhet kan anses vara förknippad med försäkringsrörelsen.

Från momentet slopas kravet på att verksamheten i ett bolag som bedriver verksamhet som ansluter sig till försäkringsrörelsen måste vara ändamålsenligt också för försäkringsrörelsen. Detta innebär att ändamålsenlighetsprövningen vid tillämpningen av paragrafen slopas. I så fall skall det alltid vara möjligt att överklaga ett negativt beslut av ministeriet hos högsta förvaltningsdomstolen. Social- och hälsovårdsministeriet ger på basis av sin allmänna tillsyns rätt vid behov anvisningar om hurudan verksamhet som skall anses höra till försäkringsrörelsen.

Likasa slopas från momentet stadgandet om att även andra försäkringsföreningars och försäkringsbolags innehav i det ägda bolaget skall beaktas när innehavet räknas ut eftersom sam-

manräkningen kan medföra praktiska problem för konkurrerande försäkringsanstalter.

8 kap. **Ombildning av en försäkringsförening till ett ömsesidigt försäkringsbolag**

1 och 2 §§. Det har föreslagits att lagen om försäkringsbolag ändras så att beviljandet av koncession för försäkringsbolag överförs från statsrådet till social- och hälsovårdsministeriet. De ändringar av lagen om försäkringsföreningar som detta medför föreslås att göras så att 1 § 2 mom. ändras, 2 § 1 mom. i detta kapitel slopas och ett nytt 3 mom. fogas till 2 §.

Enligt den gällande lagen har ombildningen av sammanslutningsformen skett i två steg på så sätt att föreningen först sökt om koncession för det tilltänkta bolaget hos statsrådet, varefter föreningen ansökt om social- och hälsovårdsministeriets samtycke och samtidigt fastställelse av den nya bolagsordningen. När social- och hälsovårdsministeriet enligt propositionen både avgör koncessionsärendet och samtycker till åtgärden och fastställer den nya bolagsordningen, kan föreningen samtidigt ansöka om alla åtgärder. Nytt i jämförelse med gällande reglering är även att till ansökan om koncession skall fogas en plan för den tilltänkta verksamheten, en verksamhetsplan om vars innehåll ministeriet har utfärdat närmare föreskrifter, i enlighet med 2 kap. 2 § lagen om försäkringsbolag. Dessutom skall till ansökan fogas en utredning av de personer vars innehav i försäkringsbolaget är minst så stort som bestäms i artikel 1 i tredje skadeförsäkringsdirektivet, dvs. minst 10 procent av bolagets garantikapital eller av det röstetal som samtliga garantiandelar medför. Likaså skall i ansökan redogöras för den tilltänkta styrelsens medlemmar och verkställande direktör för att ministeriet skall kunna kontrollera att bolaget i enlighet med artikel 6 i tredje skadeförsäkringsdirektivet leds effektivt av personer med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer och lämplig yrkesmässig erfarenhet.

10 kap. **Bokslut**

1 §. Enligt 9 § 1 mom. och 22 a § 1 mom. bokföringslagen består bokslutet förutom av resultaträkning och balansräkning av de uppgifter som skall lämnas i bilagor till dem.

Definitionen motsvarar bokslutsbegreppet enligt EU:s fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktiv. Motsvarande ändring föreslås bli gjord i 2 mom. Även efter ändringen skiljer sig begreppet bokslut enligt lagen om försäkringsföreningar på samma sätt som enligt lagen om försäkringsbolag från begreppet bokslut enligt bestämmelserna i EU-direktiven genom att där ingår också verksamhetsberättelse. Social- och hälsovårdsministeriet meddelar noggrannare föreskrifter om de ändringar av försäkringsföreningarnas bokslut som förutsätts i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag.

Paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrad endast så att ordet "anvisningar" skall ersättas med det i 3 § 1 mom. lagen om åtgärder som gäller myndigheternas föreskrifter och anvisningar (573/89) använda ordet "föreskrifter".

3 §. I EU-direktivet om årsbokslut för försäkringsföretag avviker sättet att redovisa ansvarsskulden från nuvarande praxis i Finland trots att begreppet ansvarsskuld i och för sig är detsamma. Direktivet innehåller också bestämmelser om skadeförsäkringsanstaltens ansvarsskuld. Stadgandena om ansvarsskulden och om hur den skall fastställas i 10 kap. 3 § lagen om försäkringsföreningar kräver, för att lagen skall samordnas med det ovan nämnda direktivet, en komplettering i form av mer detaljerad specifikation och reglering av andra försäkringstekniska frågor.

Definitionen av premieansvar som ingår i 2 mom. föreslås bli ändrad så att ansvaret alternativt kan fastställas också på grundval av händelserna under den gångna försäkringstiden. Stadgandet överensstämmer med lagen om försäkringsbolag.

Till gällande 4 mom. föreslås ett tillägg om utländsk EES-försäkringsanstalt och annan utländsk försäkringsanstalt som föranleds av andra lagändringar.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 5 mom. enligt vilket försäkringsföreningen skall tillämpa betryggande beräkningsgrunder för fastställande av ansvarsskulden. Försäkringsföreningen skall också dokumentera beräkningsgrunderna för ansvarsskulden på ett ändamålsenligt sätt. Enligt stadgandet skall social- och hälsovårdsministeriet kunna kräva bekräftelse på förhand av de statistiska metoder och de metoder för att fastställa räntesatserna som tillämpas vid fastställandet av ansvarsskulden. I fråga om grunderna utjämningsbelopp skall detta förfarande alltid tilläm-

pas. Om solvensprinciperna för ansvarsskulden och ansvarsskuldens innehåll stadgas närmare genom en förordning.

Till propositionen fogas ett utkast till förordning om beräkning av en försäkringsförenings ansvarsskuld.

3 a §. I 3 a § i den gällande lagen stadgas att en försäkringsförening skall täcka den ansvarsskuld som avses i 3 §. Social- och hälsovårdsministeriet har rätt att meddela närmare föreskrifter om täckningen av ansvarsskulden. För att paragrafen skall motsvara bestämmelserna i tredje skadeförsäkringsdirektivet föreslås en noggrannare reglering av täckningen av ansvarsskulden.

Enligt nya 2 mom. skall vid täckningen av ansvarsskulden beaktas vilken art av försäkringsrörelse föreningen bedriver, och i enlighet med detta se till att de tillgångar som hör till täckningen tryggar säkerhet, avkastning och likviditet samt att de är diversifierade och har lämplig spridning. Momentet, som grundar sig på artikel 20 i tredje skadeförsäkringsdirektivet, innehåller ett allmänt stadgande om täckningen av ansvarsskulden. Stadgandena i 3 a § om täckningen av ansvarsskulden och förordningen som avses i 5 mom. skall tillämpas med betraktande av de krav som ställs i det allmänna stadgandet.

Av det ovan nämnda allmänna stadgandet i 2 mom. följer att en försäkringsförening som har täckt sin ansvarsskuld med formellt iakttagande av de övriga stadgandena i 3 a § och förordningen som avses i 5 mom., inte har täckt sin ansvarsskuld på det sätt som lagen förutsätter, om täckningens sammansättning kan anses stå i strid med stadgandet i 2 mom. Enligt 11 § 1 mom. i utkastet till den förordning som avses i 5 mom. skall försäkringsföreningens styrelse utarbeta och uppdatera riktlinjer för hur föreningens tillgångar skall placeras. Vid uppgörande av investeringsplan skall beloppet av de egna kapitalen samt kraven enligt 10 a kap. 5 § lagen om försäkringsföreningar beaktas. Ett dokument över riktlinjerna skall visa att föreningens ansvarsskuld har täckts och täcks enligt de krav som ställs i det allmänna stadgande som ingår i 2 mom.

Enligt 3 mom. skall en försäkringsförening som bedriver direkt försäkringsrörelse täcka ansvarsskulden med sådana tillgångar som hör till i denna paragraf stadgade tillgångsslag som uppskattade till gängse värde på av social- och hälsovårdsministeriet fastställda grunder räcker

till för att täcka ansvarsskulden efter avdrag av de poster som anges i detta moment.

Det tredje skadeförsäkringsdirektivet gäller enbart försäkringsanstalter som bedriver direkt försäkringsrörelse, vars kunder alltså skyddas av de detaljerade stadgandena om täckningen av ansvarsskulden. Enligt detta skall också stadgandena i 3—6 mom. tillämpas endast på föreningar som bedriver direkt försäkringsrörelse. Om en försäkringsförening förutom direkt försäkringsrörelse också bedriver återförsäkringsrörelse gäller paragrafen som sådan täckningen av ansvarsskulden för föreningens hela försäkringsrörelse. Täckningen av ansvarsskulden för en försäkringsförening som enbart bedriver återförsäkringsrörelse omfattas endast av stadgandena i 1, 2 och 8 mom. Detta skall anges i det föreslagna nya 7 mom.

Enligt artikel 15.2 i första skadeförsäkringsdirektivet sådant det lyder i artikel 17 i tredje skadeförsäkringsdirektivet skall en försäkringsanstalt täcka ansvarsskulden för hela den försäkringsrörelse som den bedriver.

Bokslutsdirektivet för försäkringsföretag tillåter att det från ansvarsskuldens bruttobelopp dras av vissa poster, av vilket följer att skyldigheten att täcka ansvarsskulden enligt bestämmelserna i artikel 20—22 i tredje skadeförsäkringsdirektivet begränsas till beloppet av ansvarsskulden efter dessa avdrag. Enligt de i bokslutsdirektivet tillåtna alternativen och behovet av reglering på grund av arten av erhållen återförsäkring dras de i momentet uppräknade posterna av från bruttobeloppet av ansvarsskulden.

Lagförslaget innebär att enligt stadgandena i den förordning som avses i 3 a § och dess 5 mom. skall den ansvarsskuld som skall täckas begränsas till ansvarsskuldens nettobelopp efter ovan nämnda avdrag. De högsta beloppen för sådana tillgångar som hör till olika tillgångslag som godkänns som täckning av ansvarsskulden och som är uppräknade i det utkast till förordning som avses i 5 mom. skall emellertid beräknas utgående från ansvarsskuldens oförminskade bruttobelopp. Också de högsta nivåerna för begränsning av riskkoncentrationerna som ingår i utkastet till förordningen skall beräknas från ansvarsskuldens bruttobelopp.

Enligt vad som framförts tidigare förutsätter dock de tredje försäkringsdirektiven att också skadeförsäkringsanstalter täcker det sammanlagda beloppet av sina ansvarsskulder. Därför är det nödvändigt att de tillgångar som hör till

täckningen av ansvarsskulden kan värderas till sitt gängse värde. Av samma orsak är det motiverat att täckningsskyldigheten för ansvarsskulden begränsas till det nettobelopp för ansvarsskulden som erhålls när de ovan nämnda posterna dras av från ansvarsskuldens bruttobelopp.

Social- och hälsovårdsministeriet skall fortsättningsvis fastställa de grunder enligt vilka tillgångarna som täcker ansvarsskulden skall värderas, såsom framgår av 3 mom.

Enligt 4 mom. kan social- och hälsovårdsministeriet av särskilda skäl tillåta eller bestämma att vissa av tillgångarna som täcker ansvarsskulden skall värderas på ett sätt som avviker från deras gängse värde. Gängse värdet för till exempel masskuldebrevslån och börsnoterade aktier fluktuerar med förändringar i räntenivån. Det kan inte anses vara ändamålsenligt att sådana förändringar nödvändigtvis skall påverka de värden till vilka masskuldebrevens eller aktierna värderats som täckning för föreningens ansvarsskuld. Enligt förslaget kan ministeriet av särskilda skäl tillåta att värdet av sådana tillgångar som hör till täckningen inte sänks till deras nya gängse värden, eller på motsvarande sätt förbjuda att tillgångarnas värde höjs till nya gängse värden.

I 5 mom. skall det stadgas om de tillgångslag som skall användas för att täcka ansvarsskulden. Förteckningen är uttömmande och syftet är att den till sitt innehåll skall motsvara förteckningen i artikel 21 i tredje skadeförsäkringsdirektivet.

Enligt lagförslaget har det stadgats i förordning om begränsningar för täckning av ansvarsskulden.

Ett förslag till utkast till förordning om täckning av ansvarsskulden i en försäkringsförening som bedriver direkt försäkringsrörelse som det hänvisas till i 5 mom. finns som bilaga till denna proposition.

I utkastet till förordning har tillgångarnas duglighet som täckning begränsats så att de enligt huvudvillkoret skall ha anknytning till någon EES-stat eller en sådan annan stat som social- och hälsovårdsministeriet jämställer med en EES-stat. Sådana jämställda stater är åtminstone de stater som är medlemmar i organisation för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Som framgår av 1 § 2 mom. och i jämförelse med 2—5 §§ i förordningsutkastet skall minst 75 procent av an-

svarsskuldens bruttobelopp täckas med tillgångar som har en anknytning till en EES-stat eller en därmed jämförbar stat.

I det tredje skadeförsäkringsdirektivet anges tillmligen få exakta bestämmelser uttryckta som relationstal som anger på vilket sätt de i 2 mom. fastställda målen, som att placeringarna skall vara diversifierade och ha lämplig spridning, skall kunna säkras. Däremot ingår i artiklarna 21—22 i direktivet flera vidare bestämmelser om vilka omständigheter i den nationella lagstiftningen som skall beaktas då stadganden för täckande av ansvarsskulden utfärdas. Som exempel kan nämnas bestämmelserna i artikel 22.3 i direktiven om att i medlemsstaterna samband med närmare bestämmelser om täckning av ansvarsskulden i den nationella lagstiftningen skall tillämpa större restriktivitet i fråga om lån utan bankgaranti, garanti från försäkringsbolag (kreditförsäkring), in-teckning eller annan form av säkerhet, såsom lån med sådan säkerhet, liksom också i fråga om värdepapper som inte omsätts på någon reglerad marknad, jämfört med värdepapper som omsätts på en sådan marknad.

På grund av de finländska särdragen föreslås i 8 § 3 mom. i förordningsutkastet en avvikelse från huvudregeln i 8 § 1 mom. om en högsta gräns på 5 procent vid begränsningen av riskkoncentrationerna genom en höjning av motsvarande relationstal till 10 procent när placeringens säkerhet i själva verket tryggas av en depositionsbank under offentlig kontroll som fått koncession i en EES-stat eller ett försäkringsbolag eller annan sådan sammanslutning vars hemstat är en EES-stat och som av social- och hälsovårdsministeriet jämställs med en här avsedd depositionsbank eller ett försäkringsbolag. En höjning som motsvarar andelen av nämnda maximibelopp på 10 procent skall gälla enbart sådana på skuldförbindelser baserade låne- eller andra fordringar för vilka säkerheten utgörs av en garanti som ställts av en ovan nämnd sammanslutning eller av denna sammanslutning beviljad kreditförsäkring. Till exempel skall placeringar i aktier i en sådan depositionsbank eller sammanslutning enligt huvudregeln kvarstå under tillämpningsområdet för en gräns på 5 högst procent.

Enligt 8 § 4 mom. i utkastet till förordning skall ministeriet meddela noggrannare föreskrifter om hur denna maximigräns skall tillämpas med betraktande av de förutsättningar

och begränsningar som stadgas i det föreslagna 10 kap. 3 a § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar. Ministeriet skall i dessa föreskrifter speciellt fästa uppmärksamhet vid beloppet av vederbörande depositionsbanks, försäkringsanstalts och med dem jämförbar annan sammanslutnings egna tillgångar jämfört med bruttobeloppet av täckningsinnehavarens ansvarsskuld. T.ex. i fråga om täckande av en stor försäkringsförenings ansvarsskuld skall sålunda en liten lokal bank värderas på annat sätt än en stor riksomfattande bank.

Enligt lagförslagets 6 mom. i den aktuella paragrafen kan social- och hälsovårdsministeriet på försäkringsföreningens begäran för bestämd tid som täckning av ansvarsskulden godkänna också andra tillgångar än de som avses i 5 mom. Stadgandet överensstämmer med artikel 21.2 i tredje skadeförsäkringsdirektivet.

Paragrafens 7 mom. innehåller det tidigare nämnda stadgandet om att regleringen tillämpas på en förening som enbart bedriver återförsäkringsrörelse.

Enligt 8 mom. skall social- och hälsovårdsministeriet meddela noggrannare föreskrifter om tillämpning av 3 a §. Enligt 11 § 1 mom. i utkastet till förordning skall ministeriet meddela noggrannare föreskrifter om täckningen av ansvarsskulden och tillämpningen av förordningen. Dessa föreskrifter skall särskilt behandla också värderingen av säkerheter och säkerheternas betydelse när de förbindelser till vilka säkerheterna hänförs räknas till täckningen.

Trots att de tillgångar som räknas till täckningen av ansvarsskulden enligt propositionen värderas till gängse värde, skall säkerhetsvärdet för sådana tillgångar som ställs som säkerhet för skuldförbindelser som hör till täckningen värderas klart lägre än de gängse värdena. Detta skall till exempel gälla fastigheter när in-teckningen som är säkerhet för skuldförbindelsen har fastställts, med undantag av sådana fastigheter som ägs av fastighetssammanslutning i vilken försäkringsföreningen som innehavare av täckningen har bestämmanderätt eller med sådan sammanslutning jämförbar annan fastighetssammanslutning.

4 och 5 §§. I och med att stadgandet i 11 kap. 5 § 2 mom. lagen om aktiebolag upphävdes från början av 1993 fastställs behandlingen av lagerreserveringar i försäkringsbolag enligt 19 och 20 §§ lagen om ändring av bokföringslagen. De sistnämnda lagrummen och social- och

hälsövarsministeriets anvisningar som kompletterar dem, skall anses vara tillräckliga rättsregler också för den förhandsbokföring av kostnader som avses i 10 kap. 5 § lagen om försäkringsföreningar. Nämnda stadgande kan således upphävas som behövligt.

I den ändrade 5 § stadgas om värderingen av placeringar och användningen av uppskrivningsfonden så som anges i allmänna motiveeringen. I 4 § i den gällande lagen stadgas om upptagande av värdeökningar av anläggningstillgångar i uppskrivningsfonden och användningen av uppskrivningsfonden. Eftersom det enligt förslaget stadgas om användningen av uppskrivningsfonden i den ändrade 5 § kan 4 § upphävas.

Enligt artikel 45 i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag skall värderingen av placeringar i första hand grundas på anskaffningsutgiften. Artiklarna 51 och 49.3 i samma direktiv anger hur artikel 35 om nedskrivningar och avskrivningar i EG:s fjärde bolagsrättsliga direktiv skall tillämpas på försäkringsföretag. Enligt direktiven skall anskaffningsutgiften för samtliga placeringar alltid skrivas ned permanent. I fråga om andra placeringar än jordområden och byggnader kan företagen bokföra också tillfälliga värdeminskningar som kostnader. I fråga om enskilda länder kan den sistnämnda typen av nedskrivning krävas också för omsättningsbara värdepapper. Anskaffningsutgiften för jordområden och byggnader kan endast nedskrivas med permanenta värdeminskningar. Om en placeringens gängse värde senare stiger skall nedskrivningen återföras till anskaffningsutgiften på ett resultatpåverkande sätt. Anskaffningsutgiften för byggnader avskrivs under sin verkningstid enligt plan, antingen i balansräkningen eller i dess bilaga.

Enligt paragrafens 1 mom. skall värderingen av placeringarna ske utgående från en kalkyl som baseras på anskaffningsutgiften. I regel skall samtliga nedskrivningar bokföras som kostnader. I fråga om placeringar som skall betraktas som anläggningstillgångar och fordringar kunde man låta bli att göra nedskrivningar om värdeminskningen skall anses vara tillfälligt. Också i ett sådant fall kunde social- och hälsövarsministeriet kräva att nedskrivningen skall göras om ministeriet anser det nödvändigt. Detta stadgande överensstämmer med direktivets bestämmelser också i fråga om återföringen av värdeminskningar. Stadgandet stämmer också överens med gällande praxis.

Anskaffningsutgiften för byggnader skall under verkningstiden avskrivas enligt plan. Enligt paragrafens 8 mom. skall ministeriet meddela närmare föreskrifter om huruvida avskrivningarna enligt plan skall framgå av resultaträkningen och balansräkningen eller av bokslutsbilagorna. Föreskrifterna skall meddelas senast 31.12.1995 på så sätt att de gäller redan 1995 års bokslut. Framställningssättet skall väljas beroende på hur andra EES-stater tillämpar bestämmelserna i artiklarna 45 och 51 samt 49.3 i bokslutsdirektivet. Dessutom skall beaktas verkningarna av de allmänna föreskrifter och anvisningar som handels- och industriministeriet eventuellt meddelar om planerliga avskrivningar och avskrivningsdifferenser, på grundval av den rapport som givits av arbetsgruppen för bolagens eget kapital.

Enligt paragrafens 2 mom. kan masskuldebrevslån samt andra penning- och kapitalmarknadsinstrument alternativt värderas på ett sätt som avviker från den i 1 mom. angivna principen om det lägsta värdet. Motsvarande förfarande har valts också i flera EU-länder. Om masskuldebrevslån samt övriga penning- och kapitalmarknadsinstrument i balansräkningen tas upp till lägsta värde, kan kraftiga fluktuationer i räntenivån och således även i de gängse värdena utgöra ett problem när det gäller det egna kapitalets tillräcklighet i det fall att de finansmarknadsinstrumenten utgör en stor placeringsportfölj.

Social- och hälsövarsministeriet skall utfärda närmare föreskrifter om den tillämpliga anskaffningsutgiften. Enligt artikel 55 i direktivet skall differensen mellan det nominella värdet och anskaffningspriset periodiseras som ränteintäkter eller som avskrivningar under de finansiella instrumentens löptid. En motsvarande post skall bokföras som ökning eller minskning av anskaffningsutgiften. Av försiktighetsprincipen följer att balansräkningsvärdet dock måste sänkas i det fall att det finansiella instrumentets värde har sjunkit permanent. Dessutom skall ministeriet föreskriva att värderingsmetoden skall väljas balanspostvis och att den valda värderingsmetoden skall följas fortgående.

Enligt allmän bokföringspraxis i Finland skall anläggningstillgångarna i balansräkningen tas upp till anskaffningsutgiftens eller den oavskrivna anskaffningsutgiftens belopp. Om det sannolika överlåtelsepriset för en anläggningstillgång på bokslutsdagen permanent är

väsentligt högre än anskaffningsutgiften, kan i balansräkningen med stöd av 18 § bokföringslagen utöver den icke avskrivna delen av anskaffningsutgiften upptas en uppskrivning motsvarande högst skillnaden mellan det sannolika överlåtelsepriset och den icke avskrivna delen av anskaffningsutgiften. Samma förfarande, med undantag av de avskrivningar i fråga om byggnader som behandlas ovan i samband med 1 mom., föreslås i paragrafens 3 mom. bli tillämpat på sådana jord- och vattenområden, byggnader, värdepapper och andra jämförbara nyttigheter som försäkringsförening äger.

I överensstämmelse med de nuvarande stadgandena föreslås att uppskrivningen skall kunna göras antingen under värdestegringsåret eller senare och att sådan uppskrivning av placeringstillgångar som har gjorts under räkenskapsperioden skall upptas i resultaträkningen, medan uppskrivning av anläggningstillgångar skall upptas i balansräkningen bland passiva, i uppskrivningsfonden. Den föreslagna regleringen avviker från de bokstavligen bestämmelserna i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag. Enligt artiklarna 44, 46 och 47 i direktivet kan en värdestegring bokföras endast med användning av gängse värden. Hela värdestegringen skall under det år värdeförändringen sker upptas antingen i resultaträkningen eller uppskrivningsfonden, men å andra sidan kan det belopp som önskas av den intäktsförda värdestegringen i enlighet med den i artikel 22 angivna bruttoprincipen periodiseras på de följande åren. De föreslagna stadgandena innebär att uppskrivningen och dess periodisering skall upptas enligt nettoprincipen både i resultaträkningen och i balansräkningen. Social- och hälsovårdsministeriet kommer därför att utfärda föreskrifter enligt vilka den del av värderingsdifferensen måste uppges i bilagorna, som inte har upptagits i balansräkningen som uppskrivning. Detta innebär att boksluten för finländska försäkringsförening som helhet uppfyller de krav på informationsinnehållet som direktivet ställer.

Enligt paragrafens 4 mom. skall en nyttighet åsättas det värde den har enligt balansräkningen när den överförs från en till placeringstillgångarna eller anläggningstillgångarna hänförlig placeringsslag till en annan. Den föreslagna regleringen motsvarar artikel 44 i direktivet, enligt vilken det under värdestegringsåret måste avgöras om en förändring i värderingsdifferensen skall intäktsföras eller

upptas i uppskrivningsfonden. Eftersom grupperingen i placerings- respektive anläggningstillgångar förekommer endast i Finlands lagstiftning, innebär en ändring av tillgångarnas användningsändamål inte att det blir möjligt att ändra behandlingen av en tidigare värdeökning. Stadgandet stämmer överens med gällande praxis. Som en följd av att användningsändamålet förändrats kan till egendom som måste anses höra till anläggningstillgångarna hänföra sig uppskrivningar som upptas i uppskrivningsfonden samt sådana uppskrivningar som har intäktsförts till egendom som skall anses höra till anläggningstillgångarna. I praktiken gäller en ändring av användningsändamålet närmast fastighetsplaceringar.

Paragrafens 5 mom. innehåller bestämmelser för det fall att en uppskrivning visar sig vara obefogad. En uppskrivning som bokförts i resultaträkningen skall i så fall korrigeras på ett resultatpåverkande sätt och en uppskrivning som bokförts i uppskrivningsfonden skall återföras.

Paragrafens 6 mom. stadgar om användning av uppskrivningsfonden. Dessa stadganden behövs eftersom uppskrivningsfonden till följd av 4 mom. samt de stadganden som gällde före år 1978, med avvikelse från 11 kap. 4 § 1 mom. lagen om aktiebolag utöver uppskrivningar av anläggningstillgångarna innehåller också uppskrivningar av placeringar som måste betraktas som placeringstillgångar. Emellertid får fonden användas för att öka grundfonden endast till den del som den har bildats av placeringar som måste betraktas som anläggningstillgångar. Situationen vid tidpunkten för ökning av grundfonden måste betraktas som avgörande. En senare ändring av nyttighetens användningsändamål förutsätter, som en följd av 4 mom., inte att uppskrivningen återförs.

Den uppskrivningsfond och de uppskrivningar av placeringstillgångarna som genomförts före år 1978 och som överförts till uppskrivningarna av placeringstillgångarna, kan enligt förslaget inte användas för ökning av grundfonden. De utgör bundet eget kapital som inte kan användas för utdelning av överskott.

Också denna uppskrivningsfond ingår däremot i det minimimibelopp av det egna kapitalet som avses i 2 kap. 5 § 3 mom. 10 a kap. 4 § lagen om försäkringsföreningar. Liksom uppskrivningsfonden för anläggningstillgångarna kan uppskrivningsfonden för pla-

ceringstillgångarna användas till kostnadstäckning och utdelning av överskott först efter att uppskrivningen återförts, dvs. i allmänhet det är då egendomen säljs.

I fråga om anläggningstillgångar är stadgandena desamma som för andra finländska företag. Stadgandena om placeringstillgångar är däremot en följd av bokslutsdirektivet för försäkringsföretag och tidigare finsk lagstiftning. Begränsningarna i fråga om användningen av uppskrivningsfonden borde i likhet med indelningen av fonden i uppskrivning av placerings- respektive anläggningstillgångar av denna anledning framgå av bokslutsbilagorna. Social- och hälsovårdsministeriet skall utfärda bestämmelser om saken. Föreningar skall också i sin bokföring hålla isär placeringar med karaktär av placerings- och anläggningstillgångar.

Enligt paragrafens 7 mom. skall som en bilaga till balansräkningen balanspostvis uppges anskaffningsutgiften för placeringarna samt deras gängse värde. Stadgandet stämmer överens med den jämförbarhetsmålsättning som framgår av artikel 46 i bokslutsdirektivet för försäkringsföretag. Även om ingetdera värdet i den bemärkelse som bokstavligen avses i direktivet direkt framgår av balansräkningen, skall motsvarande uppgifter ingå i bilagorna.

Enligt paragrafens 8 mom. skall social- och hälsovårdsministeriet utfärda de närmare föreskrifter som direktivet förutsätter om bestämmande av gängse värde och anskaffningsutgift samt om framställningssättet för avskrivningar enligt plan. Avsikten med regleringen är framförallt att förbättra de gängse värdenas tillförlighet och att förtydliga sådana begrepp som ursprungligen anskaffningsutgift samt genom nedskrivningar och avskrivning enligt plan minskad anskaffningsutgift. De olika metoderna för avskrivning enligt plan behandlas närmare i motiveringen till 1 mom.

8 §. Enligt gällande punkt 3 skall i resultaträkningen eller i balansräkningen eller deras bilagor anges beskattningsvärdet specificerat enligt balansräkningsposter för fast egendom som hör till anläggnings- och investeringstillgångar samt för aktier. Enligt förslaget skall punkten upphävas eftersom försäkringsföreningarnas bokslut visar det gängse värdet och anskaffningsutgiften för placeringarna. Meddelandet av beskattningsvärdet har på grund av detta ingen betydelse.

I 11 kap. 8 § 6 punkten lagen om aktiebolag

finns numera ett stadgande som motsvarar artikel 43.12 och 43.13 i EU:s fjärde bolagsrättsliga direktiv om skyldigheten att i resultaträkningen eller balansräkningen eller i bilagor till dem meddela uppgifter om pensionsförbindelser för förvaltningsrådets och styrelsens ledamöter eller verkställande direktören samt till dessa beviljade lån. Ett motsvarande stadgande om de pensionsförbindelser som gäller ovan nämnda personer och som beror på deras här avsedda uppgifter och till dem beviljade lån föreslås fogas till 4 punkten. Tillägget kräver en formell komplettering i slutet av den gällande 4 punkten som blir 3 punkt.

10 a kap. Verksamhetskapital

1 §. Paragrafens 1 mom. har formulerats om. Innehållet har förtydligats så att också skulder som minskar verksamhetskapitalet skall bestämmas och värderas enligt grunder bestämda av social- och hälsovårdsministeriet. Avsikten är att också skulder som inte upptagits i balansräkningen skall dras av om deras prestationsskyldighet kan anses vara uppenbar.

Om de poster som räknas till verksamhetskapitalet skall fortsättningsvis stadgas genom förordning. Utkastet till förordning som fogats till propositionen motsvarar i huvudsak förordningen om poster som skall hänföras till försäkringsförenings verksamhetskapital (1625/94) av den 1 januari 1994. Redan när förordningen utarbetades beaktades nämligen bestämmelserna i tredje skadeförsäkringsdirektivet. Utkastet som bifogas till denna proposition innehåller jämfört med gällande förordning närmast ändringar som förtydligar innehållet i författningstexten. Särskilt har man önskat förtydliga villkoren enligt vilka nya kapitalposter som är en mellanform mellan eget och främmande kapital kan hänföras till verksamhetskapitalet. De viktigaste villkoren är att sådana kapitalposter inte får ha bättre företrädesrätt än försäkringsföreningens skulder och att dessa kapitalposter inte behöver återbetalas så att föreningens solvens på grund av återbetalningen plötsligt skulle äventyras.

4 §. Enligt artikel 24 i tredje skadeförsäkringsdirektivet skall s.k. kapitallån, dvs. lån som har sämre företrädesrätt än försäkringsföretagets övriga förbindelser jämföras med försäkringsföretagets eget kapital vid beräkning av verksamhetskapitalet. Såsom i försäkrings-

bolagen föreslås också i försäkringsföreningarna paragrafen bli ändrad så att vid beräkningen av minimibeloppet eget kapital som krävs av försäkringsföreningen jämföras också kapitallån med eget kapital på villkor bestämda av social- och hälsovårdsministeriet.

11 kap. Utdelning av överskott och annan användning av föreningens tillgångar

2 §. Genom ändringen av lagen om försäkringsföreningar som trädde i kraft i början av 1994 fogades stadgandena om verksamhetskapitalet till lagen. Eftersom också förhållandet mellan eget kapital och verksamhetskapital skall beaktas som begränsning av utdelningen av överskott, kompletteras paragrafen på samma sätt som lagen om försäkringsbolag med ett stadgande som förbjuder utdelning av överskott om försäkringsföreningens eget kapital understiger det minimibelopp som stadgas i 2 kap. 5 § 3 mom. och 10 a kap 4 §. Eftersom den sistnämnda paragrafen föreslås bli så ändrad att s.k. kapitallån jämföras med föreningens eget kapital vid granskning av om minimikraven när det gäller föreningens eget kapital är uppfyllda, föreslås denna paragraf bli så ändrad att kapitallån dock inte beaktas vid prövningen av om de uppställda villkoren för förbud mot delning av överskott uppfylls.

7 och 8 §§. I 7 § i den gällande lagen stadgas om penninglån till personer som hör till försäkringsföreningens ledning och deras släktingar. I 8 § stadgas om de säkerheter som skall ställas för nämnda lån. I förslagets 7 § ändras förfarandet i överensstämmelse med lagen om försäkringsbolag, på så sätt att ett sådant lån skall ha säkerhet som har ställts av en depositionsbank som beviljats koncession i en EES-stat, eller annan betryggande säkerhet. Samtidigt upphävs den gällande lagens 8 § som onödig.

12 kap. Tillsynen över försäkringsföreningarna

Till följd av försäkringsföreningsinspektionens upplösandet skall i kapitlet om försäkringsföreningarnas tillsyn upphävas 2 § och 7—10 § som gäller försäkringsföreningsinspektionen. I dessa paragrafer stadgas om inspektionens tillsättande, ställning, inspektionens personal och dess rättigheter, täckande av

inspektionens kostnader och förordning om försäkringsföreningsinspektionen.

3 §. För att förtydliga kapitlets uppbyggnad föreslås det att stadgandena i 1 och 3 mom. om ministeriets skyldighet att inspektera försäkringsföreningarna blir 4 § 1 och 2 mom., eftersom det i denna paragraf finns stadganden om ministeriets granskningsrätt. Det föreslås att övervakningen över tillämpningen av de för försäkringen fastställda grunderna slopas, eftersom grunderna enligt direktiven inte mer skall fastställas på förhand. I nya 3 § finns endast stadgandet om konkurrensbegränsning.

4 §. Enligt 1 mom. i den gällande lagen har ministeriet rätt att när som helst granska en försäkringsförenings rörelse och övriga verksamhet, samt delta vid sammanträden där beslutanderätten i försäkringsföreningsärenden utövas.

I det tredje skadeförsäkringsdirektivet förutsätts att medlemsstaterna sörjer för att tillsynsmyndigheterna har de befogenheter och medel som behövs för tillsynen över affärsverksamheten i de försäkringsanstalter som har sin hemort på myndigheternas område. Till 3 mom. har på grund av detta fogats ett uttryckligt omnämnande, som saknas i den gällande lagen, om att ministeriet har rätt att utföra granskningar också i försäkringsföreningens utrymmen. (Med stöd av lagens 8 § har försäkringsföreningsinspektionen i tillämpliga delar samma rätt.)

5 §. En försäkringsförening skall enligt gällande 5 § årligen tillstålla försäkringsföreningsinspektionen en berättelse över sin verksamhet och sitt tillstånd. När försäkringsföreningsinspektionen upplösas, skall nämnda berättelsen från år 1996 tillstålla social- och hälsovårdsministeriet.

6 §. Paragrafen innehåller stadganden om administrativa tvångsåtgärder som ministeriet kan använda mot en försäkringsförening om föreningen underlåter att iakttaga lag, sina föreningsstadgar eller ministeriets föreskrifter. Ministeriet kan använda tvångsåtgärder också när föreningen förfar i strid med god försäkrings sed eller om det i övrigt i föreningens verksamhet uppdagas missbruk. I det första skedet kan ministeriet ge föreningen en anmärkning. Ministeriet kan också uppmana föreningen att rätta till saken inom utsatt tid eller förbjuda föreningen att fortsätta med det förfarande som ministeriet anser vara felaktigt. Tidsfristen på sex månader i den gällande lagen

inom vilken föreningen skall rätta till saken om inte tidsfristen på grund av tvingande orsaker förlängs föreslås att slopas eftersom den tid som behövs för att rätta till saken varierar beroende på sakens karaktär. Paragrafen avviker från gällande lag också genom att från de verksamhetsätt som kan ge ministeriet skäl till att vidta tvångsåtgärder har slopats underlåtenheten att iaktta de grunder som har fastställts för försäkringen. Detta beror på att fastställande av grunder enligt tredje direktivet i allmänhet inte längre kan krävas.

6 a §. Det föreslås att stadgandet i 13 kap. 1 § 1 mom. om en plan för en försäkringsförenings kortfristiga finansiering blir paragrafens nya 2 mom. Stadgandena om tvåstegsövervakningen av en förenings solvens finns efter ändringen i samma paragraf.

6 b §. Social- och hälsovårdsministeriet har enligt paragrafen rätt att i vissa fall omhänderta föreningen tillhörig egendom eller förbjuda föreningen att pantsätta eller överlåta sådan egendom. Enligt gällande lag har ministeriet inte dessa rättigheter. Stadgandet överensstämmer med 14 kap. 6 § lagen om försäkringsbolag och det motsvarar artikel 13 i tredje skadeförsäkringsdirektivet.

Enligt det föreslagna stadgandet kan omhändertagandet och förbuden verkställas för det första när föreningens ansvarsskuld inte längre uppfyller de krav som ställs på den. Motsvarande gäller också när föreningens verksamhetskapital eller eget kapital inte uppfyller de stadgade kraven. Åtgärderna kan vidtas också när bolagets verksamhetskapital inte längre uppfyller de krav som ställs på dess minimibelopp. Dessutom skall ministeriet ha skäl att anta att föreningens ekonomiska ställning ytterligare kommer att försämrats. Stadgandet motsvarar artikel 13 i det tredje skadeförsäkringsdirektivet.

8 §. Den föreslagna ändringen beror på att stadgandena i gällande 3 § enligt förslaget skall flyttas till 4 § och den ändring av momentens ordningsföljd i 4 § som detta ger upphov till.

13 kap. Likvidation och upplösning

1 §. Eftersom stadgandet i 1 mom. om en kortfristig finansieringsplan föreslås att överföras till 12 kap. 6 a § 2 mom. har 1 mom. ändrats på motsvarande sätt. Med undantag av

denna överföring skall momentets innehåll inte ändras i sak.

3 §. Paragrafen föreslås som obehövlig bli upphävd när 12 kap. 6 § i propositionen innehåller ett stadgande om ministeriets rätt att i vissa fall omhänderta föreningens egendom.

15 kap. Skadeståndsskyldighet

1 §. I paragrafen har gjorts en formell ändring som beror på att beräkningsgrunderna inte längre fastställs.

16 kap. Särskilda stadganden

8 §. I paragrafen har gjorts en hänvisningsändring till följd av upphävandet av 13 kap. 3 §.

9 §. Det föreslås att 5 a punkten upphävs liksom i lagen om försäkringsbolag och att kriminalisering av verksamhet som strider mot 1 kap. 5 § 3 mom. slopas eftersom vad som anses höra till försäkringsrörelse är en tolkningsfråga och den som tillämpar lagen därför inte alltid vet när han gör sig skyldig till brott när han förvärvar aktier. Ministeriet kan naturligtvis tillämpa de tvångsåtgärder som det stadgas om i 12 kap. på en försäkringsförening som det anser att föreningen har handlat i strid med 1 kap. 5 § 3 mom.

10 §. I artikel 16 i tredje skadeförsäkringsdirektivet stadgas om tystnadsplikt för personer som tjänstgör eller har tjänstgjort hos tillsynsmyndigheter, revisorer eller experter som är verksamma för myndigheters räkning. På grund av detta skall stadgandet om olovligt yppande av försäkringshemligheter i 16 kap. 10 § lagen om försäkringsföreningar ändras.

I 1 mom. skall stadgas om vilka uppgifter och vilka personer som berörs av tystnadsplikten. I detta avseende skall paragrafens innehåll ändras endast så att i 1 mom. avsedd tystnadsplikt skall gälla också de personer till vilka uppgifter som hör till försäkringshemligheterna kan ges enligt 2 mom.

I 2 mom. stadgas om till vem sekretessbelagda uppgifter enligt 1 mom. skall kunna överlämnas utan hinder av 1 mom. Om detta stadgas inte i gällande lag. Nytt är att rätten att överlåta av uppgifter förutom social- och hälsovårdsministeriet också skall gälla försäkringsföreningar. Ändringen beror inte på direk-

tiven. Det är dock nödvändigt att stadga om överlåtelse av uppgifter också för försäkringsföreningar därför att sekretessbelagda uppgifter som myndigheterna behöver för utförande av tjänsteuppdrag skall kunna erhållas direkt av försäkringsföreningen och inte enbart genom social- och hälsovårdsministeriets förmedling. Syftet med stadgandet är också att klarlägga situationen ur försäkringsföreningarnas synvinkel.

Genom det nya stadgandet förverkligas bestämmelsen i artikel 16 i tredje skadeförsäkringsdirektivet om överlåtelse av uppgifter som omfattas av tystnadsplikten. Enligt direktivet kan också sekretessbelagda uppgifter överlåtas till myndigheter i Finland som ansvarar för tillsynen av kredit- och andra finansiella institut och finansmarknaden dvs. finansinspektionen och andra myndigheter som övervakar finansmarknaden. En myndighet som har rätt till informationen enligt någon annan lag är till exempel den domstol där försäkringsföreningens konkursärende är anhängigt.

Enligt 2 mom. kan uppgifter i enlighet med tredje direktivet överlåtas också till personer som ansvarar för revision av försäkringsföreningen. I detta moment avsedd rätt att överlämna uppgifter gäller enbart sådana uppgifter som är nödvändiga för de myndigheter och revisorer som nämns i momentet.

I 3 mom. stadgas om för vilka ändamål en försäkringstillsynsmyndighet kan utnyttja sekretessbelagda uppgifter. Stadgandet grundar sig på artikel 16 i tredje skadeförsäkringsdirektivet.

10 a§. Stadgandet om straff för olovligt yppande av uppgifter som är sekretessbelagda motsvarar till sitt innehåll stadgandet om straff i 10 § i den gällande lagen. I regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av strafflagen och vissa andra lagar (RP 94/93 rd) som behandlas som bäst av riksdagen föreslås en ändring av 10 § i den gällande lagen om försäkringsföreningar så att straffet för olovligt yppande av försäkringshemlighet skall

utdömas i brottslagen. Lagen uppskattas träda i kraft först vid ingången av 1995 vilket medför att de ändringar som nu görs i lagen om försäkringsföreningar skall beaktas vid stiftandet av ovan nämnda lag.

12 §. Det föreslås att ett nytt 2 mom. fogas till paragrafen i vilket stadgas om social- och hälsovårdsministeriets rätt att bevilja undantag från i lagen uppräknade försäkringar. Undantagsstadgandet är nödvändigt därför att det finns så detaljerade bestämmelser om dessa försäkringar i turistassistans- och rättskyddsdirektiven som nämns i bilagorna till EES-avtalet att det är ändamålsenligt att de ingår i den nationella lagstiftningen i form av ministeriets föreskrifter. I enlighet med återförsäkringens art skall samma undantagsstadgande gälla också återförsäkring i överensstämmelse med motsvarande stadgande i lagen om försäkringsbolag.

2. Ikraftträdande

Lagen avses oavsett upphävande av de stadgar som gäller försäkringsföreningsinspektionens avskaffning träda i kraft så snart den har antagits och blivit stadfäst.

Artikel 70.2 i direktivet om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag berättigar medlemsstaten att bestämma att de rättsakter och bestämmelser som avses i direktivet tillämpas första gången på boksluten för de räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 1995 eller under kalenderåret 1995. Enligt detta föreslås att stadgandena om bokslut i propositionens 10 kap. 1, 4, 8 och 9 §§ tillämpas första gången för den räkenskapsperiod som slutar den 31 december 1995.

Försäkringsföreningsinspektionen avskaffas från och med 1.7.1995. Inspektionens uppgifter samt tillgångar och skulder övergår från nämnda tidpunkt till social- och hälsovårdsministeriet.

Lag

om ändring av lagen om försäkringsföreningar

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen den 31 december 1987 om försäkringsföreningar (1250/87) 1 kap. 4 § 3 mom., 8 kap. 2 § 1 mom., 10 kap. 4 §, 11 kap. 8 §, 12 kap. 2 §, 7—10 § och 13 kap. 3 §

av dessa lagrum 1 kap. 4 § 3 mom., 12 kap. 2 § 1 mom., 7 § 2 och 3 mom. och 9 § sådan de lyder i lag av den 11 juni 1993 (483/93),

ändras 1 kap. 5 § 3 mom., 8 kap. 1 § 2 mom., 2 § 2 och 3 mom., 10 kap. 1 § 2 och 3 mom., 3 § 2 mom., 4 och 5 mom., 3 a §, 5 §, 8 § 3 och 4 punkten, 10 a kap. 1 § 1 mom., 4 §, 11 kap. 2 §, 7 § 1 mom., 12 kap. 3 §, 4 § 1 mom., 5 § 1 mom., 6 § 1 mom., 8 §, 13 kap. 1 § 1 mom., 15 kap. 1 §, 16 kap. 8 § 5 punkten, 9 § 5 a punkten och 10 §,

av dessa lagrum 1 kap. 5 § 3 mom., 10 kap. 3 a §, 10 a kap. 1 § 1 mom., 3 § 2 mom. 1 punkten, 5 § 1 mom., 13 kap. 1 § 1 mom. sådana de lyder ändrade genom nämnda lag av den 11 juni 1993, samt

fogas till 1 kap. 1 § ett nytt 3 mom., varvid 3, 4 och 5 mom. blir 4, 5 och 6 mom., till 2 § ett nytt 3 mom., till 8 kap. 1 § ett nytt 3 mom., till 10 kap. 3 § ett nytt 6 mom., till 3 a § nya 2—7 mom., till 12 kap. 4 § nya 2 och 3 mom., varvid nuvarande 2 mom. blir 4 mom., till 6 a § ett nytt 2 mom., till 12 kap. en ny 6 b §, till 16 kap. 10 § nya 2 och 3 mom., en ny 10 a §, och till 12 § ett nytt 2 mom.,

av dessa lagrum 10 kap. 3 a § och 12 kap. 6 a § sådana de lyder i nämnda lag av den 11 juni 1993 som följer:

1 kap.

Allmänna stadganden

1 §

Om en stor försäkringsförening ämnar bedriva försäkringsrörelse på ett område som är större än det i 2 mom. stadgade eller utanför Finland, skall det ombildas till ett ömsedigt försäkringsbolag på det sätt som stadgas i 8 kap.

2 §

Om försäkringsföreningens förvärv av garantiandel gäller i tillämpliga delar vad i 3 kap. lagen om försäkringsbolag (1062/79) är stadgat om förvärv av garantiandel i ömsesidigt försäkringsbolag.

5 §

En försäkringsförening får utan social- och hälsovårdsministeriets tillstånd inneha aktiemajoriteten eller majoriteten av röstetalet för samtliga aktier i ett aktiebolag som bedriver

annan rörelse än försäkringsrörelse om bolagets verksamhet kan anses ansluta sig till försäkringsrörelsen eller bolaget är ett bostads- eller fastighetsbolag. Vad som ovan stadgas om aktiemajoriteten och röstetalet för aktier i ett aktiebolag tillämpas även på motsvarande bestämmanderätt i en annan sammanslutning.

8 kap.

Ombildning av en försäkringsförening till ett ömsesidigt försäkringsbolag

1 §

Föreningen skall, efter att försäkringsstämman fattat ett beslut som avses i 1 mom., hos social- och hälsovårdsministeriet söka koncession enligt lagen om försäkringsbolag för det tilltänkta försäkringsbolaget och samtidigt söka ministeriets fastställelse av den ändring av stadgarna som den ändrade sammanslutningsformen kräver.

Till ansökan om koncession skall fogas en plan för den tilltänkta verksamheten (*verksamhetsplan*) samt en utredning över bolagets tilltänkta styrelsemedlemmar, verkställande direktör och de aktieägare som enligt 1 kap. 2 §

mom. skall lämna en sådan anmälan som avses i 3 kap. 3 § lagen om försäkringsbolag.

2 §

Ministeriet skall när det gäller ansökan om ändring av sammanslutningsform, om det inte anser att ansökningen skall avslås utan att vidare material krävs, på föreningens bekostnad kungöra ansökningen i den officiella tidningen och underrätta delägarna därom på det sätt som föreskrivs i stadgarna, samt i kungörelsen uppmana de som önskar framföra anmärkningar mot ansökningen att göra detta hos ministeriet inom en av ministeriet utsatt tid som får vara högst två månader.

Ministeriet skall bevilja koncession och fastställa ändringen av stadgarna på det sätt som stadgas i 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag, om inte den åtgärd som nämns i 1 § inkräktar på de förmåner som försäkringarna avser eller på någon delägargrupps fördel.

10 kap.

Bokslut

1 §

För varje räkenskapsperiod skall uppgöras ett bokslut, som omfattar resultaträkning, balansräkning, deras bilagor och verksamhetsberättelse.

I försäkringsföreningens bokföring skall utan hinder av vad som stadgas annorstädes i lag iakttagas stadgandena i denna lag samt av social- och hälsovårdsministeriet utfärdade föreskrifter som föranleds av försäkringsverksamhetens speciella karaktär.

3 §

Premieansvaret motsvarar kapitalvärdet av de utbetalningar som föranleds av de i gällande försäkringsavtal avsedda framtida försäkringsfallen och av övriga utgifter för dessa försäkringar, minskat med kapitalvärdet av framtida premier och ökat med kapitalvärdet av den ansvarighet som möjligen förorsakas av de försäkringar som förfaller under överenskommen försäkringstid. Om försäkringsavtalets art förutsätter detta kan premieansvaret fastställas till det sammanlagda beloppet av betalda försäkringspremier och för försäkringen krediter-

ade övriga intäkter minskat med inkasserade kostnader för upprätthållande av försäkringskyddet och förvaltningen av försäkringen enligt försäkringsavtalet.

Har försäkringen beviljats av flera än en försäkringsanstalt gemensamt på villkor att de ansvarar solidariskt, får oavsett sådana villkor från ansvarsskulden utelämnas den del av ansvarighetens kapitalvärde, som enligt avtalet hänförs till en annan finsk försäkringsanstalt eller ett utländskt EES-försäkringsbolag, förutsatt att detta inte befinner sig i likvidation eller i sådan ställning som avses i 13 kap. 3 § eller i 14 kap. 6 § lagen om försäkringsbolag. I det sistnämnda fallet eller om det är fråga om ett annat utländskt försäkringsbolag har social- och hälsovårdsministeriet rätt att bestämma huruvida och i vilken mån kapitalvärdet av en annan försäkringsanstalts ansvarighet får utelämnas från ansvarsskulden.

Föreningen skall ha betryggande beräkningsgrunder för fastställande av ansvarsskulden. Social- och hälsovårdsministeriet kan kräva bekräftelse på förhand av statistiska beräkningselementen och räntesatser. Om de krav som ställs på beskaffenheten och tryggheten av ansvarsskulden stadgas närmare genom förordning.

3 a §

Försäkringsföreningen skall täcka den i 3 § avsedda ansvarsskulden.

De tillgångar som täcker ansvarsskulden skall vara uppbyggda med hänsyn till arten av den försäkringsrörelse som föreningen bedriver så att dess placeringar, vilka skall vara diversifierade och ha lämplig spridning, tryggar tillgångarnas säkerhet, avkastning och likviditet.

En försäkringsförening som bedriver direkt försäkring skall täcka ansvarsskulden med sådana slag av tillgångar som stadgas senare i denna paragraf och som värderade till gängse värde på sådana grunder social- och hälsovårdsministeriet fastställt räcker till för att täcka ansvarsskulden från vilka följande poster först avdragits:

1) en andel som motsvarar avgiven återförsäkringsrörelse, högst till det belopp som ministeriet godkänner;

2) en andel som motsvarar erhållen återförsäkringsrörelse till ett belopp av motsvarande återförsäkringsdepositionsfordringar;

3) fordringar som baserar sig på regressrätt;
 4) värdet av sådana skadade föremål som varit försäkringsobjekt och vilkas äganderätt överförs eller har överförts till försäkringsföreningen;

5) utgifter som hänför sig till anskaffningen av försäkringar och som har aktiverats på balansräkningens aktivsida; och

6) andra poster som ministeriet av särskilda skäl har godkänt som avdrag.

Ministeriet kan av särskilda skäl tillåta eller föreskriva att vissa tillgångar som hör till täckningen skall värderas avvikande från deras gängse värde.

Täckningen av ansvarsskulden skall med de begränsningar som fastställs i en förordning bestå av:

1) masskuldebrevslån och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument;

2) lånefordringar och andra fordringar som baserar sig på skuldförbindelser;

3) aktier och andra andelar med rörlig avkastning;

4) andelar i placeringsfonder och andra därmed jämförbara företag för kollektivplaceringar;

5) fastigheter, byggnader och rättigheter i fast egendom såsom utnyttjande- och disposition- och legorätt; aktier och andelar i fastighetssammanslutningar; rättigheter till vattenkraft som utnyttjas av vattenkraftverk förutsatt att inteckning har fastställts som säkerhet för rätten att använda vattenkraft; byggnadstida fordringar på sådana fastighetsbolag som äger i denna punkt avsedda tillgångar och i vilka försäkringsföreningen har bestämmanderätten i egenskap av innehavare av täckningen;

6) fordringar på försäkringstagare, försäkringsgivare och försäkringsförmedlare som härfrån från verksamhet med direkt försäkring och återförsäkring;

7) skattefordringar och andra fordringar på staten och andra offentliga samfund;

8) fordringar på garantifonder;

9) andra materiella nyttigheter än de tillgångar som avses i punkt 5;

10) mynt och banktillgodohavanden, depositioner i kreditinstitut och andra institut med rätt att ta emot depositioner;

11) resultatregleringar som upplupna räntor, och hyror och andra upplupna inkomster och förskottsbetalningar.

Ministeriet kan på försäkringsföreningens

begäran som täckning av ansvarsskulden för en bestämd tid godkänna även andra tillgångar än de som avses i 5 mom.

Vad som stadgas i 1 och 2 samt 8 mom. gäller också sådana försäkringsföreningar som bedriver enbart återförsäkringsverksamhet.

Ministeriet meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av denna paragraf.

5 §

Anskaffningsutgiften för försäkringsföreningens vid utgången av räkenskapsperioden återstående placeringar skall aktiveras. Anskaffningsutgiften för byggnader skall under sin verkningstid avskrivas enligt plan. Den anskaffningsutgift för placeringar som upptas i balansräkningen skall nedskrivas på ett resultatpåverkande sätt, i det fall att placeringens gängse värde vid räkenskapsperiodens utgång underskrider anskaffningsutgiften eller med stöd av detta moment med tidigare gjorda nedskrivningar minskade anskaffningsutgiften. Om inte social- och hälsovårdsministeriet av särskilda skäl bestämmer annorlunda kan man i fråga om placeringar som skall betraktas som anläggningstillgångar och fordringar låta bli att göra nedskrivningen om värdeminskningen skall anses vara tillfälligt. Nedskrivningen skall återföras till anskaffningsutgiften på ett resultatpåverkande sätt, till den del placeringens gängse värde vid utgången av de följande räkenskapsperioderna eventuellt överskrider den nedskrivna anskaffningsutgiften.

Masskuldebrevslån samt andra penning- och kapitalmarknadsinstrument kan upptas i balansräkningen på ett från 1 mom. avvikande sätt, enligt vad social- och hälsovårdsministeriet närmare föreskriver.

Om det gängse värdet av ett jord- eller vattenområde, en byggnad, ett värdepapper eller någon jämförbar nyttighet vid utgången av räkenskapsperioden permanent är väsentligt mycket högre än anskaffningsutgiften, kan i balansräkningen utöver anskaffningsutgiften upptas en uppskrivning som är högst så stor som differensen mellan det gängse värdet och anskaffningsutgiften. Om nyttighetens värde har skrivits upp under räkenskapsperioden, skall ett mot uppskrivningen svarande belopp i fråga om en till placeringstillgångarna hänförd nyttighet upptas i resultaträkningen och i fråga om en till anläggningstillgångarna hänförd nyttighet i uppskrivningsfonden bland passiva i balansräkningen.

En nyttighet som överförs från en till placeringstillgångarna eller anläggningstillgångarna hänförd grupp av placeringar till en annan, skall åsättas det balansvärde som avses i 1—3 mom.

Om en uppskrivning visar sig vara obefogad skall den uppskrivning som upptagits i resultaträkningen korrigeras på ett resultatpåverkande sätt och den uppskrivning som har upptagits i uppskrivningsfonden skall återföras.

Uppskrivningsfonden får användas endast för överföring till försäkringsföreningens grundfond, och även i sådana fall endast om fonden består av uppskrivningar av placeringar som hänför sig till anläggningstillgångarna. När uppskrivningar återförs skall det kapital som har avsatts till fonden i motsvarande mån minskas med det belopp som återförs. Om föreningens grundfond har ökats genom användning av uppskrivningsfonden och det kapital som har avsatts till fonden inte kan minskas med det belopp som återförs, skall ett motsvarande belopp upptas som en minskning av det egna fria kapitalet.

I en bilaga till balansräkningen skall balanspostvis uppges placeringarnas anskaffningsutgift och gängse värde.

Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om fastställande av gängse värde och anskaffningsutgift för placeringar samt om framställningssättet för byggnadsavskrivningar enligt plan.

8 §

I resultaträkningen eller balansräkningen eller i bilaga till dessa skall lämnas följande uppgifter:

3) om räkenskapsperiodens avskrivningar i fråga om belopp och beräkningsgrunder avsevärt avviker från avskrivningarna i närmast föregående bokslut, skall motiverad redogörelse lämnas för avvikelsen. Även annars skall redogörelse lämnas för sådana i räkenskapsperiodens resultat ingående intäkts- och kostnadsposter, som på ett betydelsefullt sätt inverkat på möjligheten att jämföra resultatet med närmast föregående bokslut eller annars är avsevärd betydelse; och

4) för försäkringsföreningens förvaltningsråd- eller styrelseledamöters eller verkställande direktörs del det sammanlagda beloppet av de pensionsförbindelser som uppstår eller uppstått med anledning av deras uppgifter i föreningen

samt av till för dem beviljade lån och väsentliga uppgifter om lånevillkoren och återbetalningen.

10 a kap.

Verksamhetskaptal

1 §

Med försäkringsföreningens verksamhetskaptal avses det belopp med vilket försäkringsföreningens tillgångar anses överstiga föreningens skulder och andra därmed jämförbara förbindelser. Tillgångar, skulder och förbindelser definieras och uppskattas med beaktande av deras art enligt de grunder som bestäms av social- och hälsovårdsministeriet.

4 §

En stor försäkringsföreningens eget kapital skall utgöra minst hälften av försäkringsföreningens garantibelopp enligt 3 §. På de villkor som social- och hälsovårdsministeriet bestämmer skall vid tillämpningen av denna paragraf sådana av försäkringsföreningen upptaget lån som har sämre förmånsrätt än försäkringsföreningens övriga förbindelser jämföras med eget kapital.

11 kap.

Utdelning av överskott och annan användning av föreningens tillgångar

2 §

Utdelning av överskott får inte överstiga det sammanlagda beloppet av överskottet enligt fastställd balansräkning för den senaste räkenskapsperioden och försäkringsföreningens övriga fria egna kapital, med avdrag av det underskott som balansräkningen utvisar samt det belopp som enligt 3 § eller stadgarna skall överföras till reservfonden eller annars hållas inne. Utdelning av överskott är förbjuden om försäkringsföreningens eget kapital understiger det minimibelopp som stadgas i 2 kap. 5 § 3 mom. eller 10 a kap. 4 §. Med eget kapital jämföras härvid inte sådant av försäkringsföreningen upptaget lån som avses i 10 a kap. 4 §.

7 §

Penninglån får beviljas en medlem av försäkringsföreningens styrelse eller förvaltningsråd eller verkställande direktör endast inom grän-

serna för det fria egna kapitalet enligt den fastställda balansräkningen för den senaste räkenskapsperioden och förutsatt att lånet har borgen som har ställts av en depositionsbank som beviljats koncession i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller annan betryggande säkerhet. Detsamma gäller lån till den som är make eller syskon till ovan nämnd person eller med honom i rätt upp- eller nedstigande släktskap eller svägerlag eller i sådant svägerlag, att den ena är gift med den andras syskon.

12 kap.

Tillsynen över försäkringsföreningarna

3 §

För att säkerställa en sund och fungerande ekonomisk konkurrens som är fri från skadliga konkurrensbegränsningar i försäkringsföreningarnas verksamhet skall i tillämpliga delar iakttas vad som stadgas i 14 a kap. lagen om försäkringsbolag.

4 §

På social- och hälsovårdsministeriet ankommer att övervaka att försäkringsföreningarna är verksamma i enlighet med lag, sina stadgar och god försäkringssed.

Ministeriet skall verkställa granskning av föreningarna så ofta och i den omfattning som tillsynen förutsätter.

Till social- och hälsovårdsministeriets granskningsrätt hör att granska en försäkringsförenings rörelse och övriga verksamhet i dess utrymmen samt delta i de sammanträden vid vilka beslutanderätten i ärenden som granskningen gäller utövas, dock inte i beslutsfattandet.

5 §

Försäkringsförening skall varje år inom en månad från den föreningsstämma, vid vilken bokslutet fastställts, tillstålla social- och hälsovårdsministeriet en enligt formulär som ministeriet fastställt uppgjord berättelse över sin verksamhet och sitt tillstånd. Till berättelsen skall fogas avskrifter av de handlingar som avses i 10 kap. 11 §.

6 §

Om försäkringsföreningen underlåter att iakttaga lag, sina stadgar eller av social- och hälsovårdsministeriet med stöd av denna lag utfärdade föreskrifter, om föreningen förfarit i strid med god försäkringssed eller om det i föreningens verksamhet har uppdragats missbruk kan social- och hälsovårdsministeriet ge försäkringsföreningen en anmärkning, uppmana föreningen att rätta till saken inom utsatt tid eller förbjuda föreningen att fortsätta med det förfarande som ministeriet anser vara felaktigt.

6 a §

En stor försäkringsförening vars verksamhetskapital underskrider det garantibelopp som föreskrivs i 10 a kap. 3 §, eller en försäkringsförening vars egna kapital inte uppfyller minimikraven i 2 kap. 5 § 3 mom. eller 10 a kap. 4 §, skall omedelbart till social- och hälsovårdsministeriet för godkännande överlämna en plan avseende kortfristig finansiering.

6 b §

Social- och hälsovårdsministeriet kan omhändertaga egendom som tillhör föreningen eller förbjuda föreningen att överlåta eller pantsätta sådan egendom om

1) försäkringsföreningen inte uppfyller kraven på täckning av ansvarsskulden enligt 10 kap. 3 a §

2) försäkringsföreningen inte uppfyller de i 6 a § 2 mom. i detta kapitel nämnda i 10 a kap. och i 2 kap. 5 § och 10 a kap. fastställda kraven på föreningens verksamhetskapital och eget kapital samt

3) om försäkringsföreningen inte längre uppfyller de i 10 a kap. fastställda kraven på föreningens verksamhetskapital som nämns i 6 a § 1 mom. i detta kapitel, och ministeriet har skäl att anta att föreningens ekonomiska ställning ytterligare kommer att försämrats eller om ministeriet anser att föreningen håller på att råka ut för en sådan situation.

8 §

Om de rättigheter som tillkommer försäkringsföreningsinspektionen och dess företrädare gäller i tillämpliga delar vad som 14 § 3

mom. och 5 § 2 mom. stadgas om social- och hälsovårdsministeriets rättigheter.

13 kap.

Likvidation och upplösning

1 §

En försäkringsförening skall träda i likvidation och upplösas, om den inte uppfyller de i 2 eller 10 a kap. fastställda kraven som nämns i 12 kap. 6 a § 2 mom. inom tre månader efter det att saken anmäls till föreningsstämman. Social- och hälsovårdsministeriet har dock rätt att förlänga fristen till högst ett år, om inte de försäkrade förmånerna därigenom äventyras.

15 kap.

Skadeståndsskyldighet

1 §

En stiftare, styrelsemedlem eller medlem av förvaltningsrådet och verkställande direktören är skyldiga att ersätta skada som de i sitt uppdrag uppsåtligt eller av vållande har orsakat föreningen. Detsamma gäller skada som genom överträdelse av denna lag, stadgar- na eller grunderna åsamkats en delägare eller någon annan.

16 kap.

Särskilda stadganden

8 §

Den som

5) i strid med ett förbud som ministeriet meddelar med stöd av 12 kap. 6 b § överlåter eller pantsätter egendom i föreningens besittning,

skall om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, för försäkringsföreningsbrott dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

9 §

Den som

5 a) i strid med social- och hälsovårdsministeriets med stöd av 1 kap. 2 § 3 mom. givet förbud förvärvar garantiandelar;

skall om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, för försäkringsföreningsförseelse dömas till böter.

10 §

Den som vid fullgörande av i denna lag stadgade uppdrag eller som medlem av annat än i denna lag stadgat organ i föreningen eller på basis av 2 mom. har fått veta något om försäkringsföreningens eller någon annans ekonomiska ställning eller någon persons hälsotillstånd eller en affärs- eller yrkeshemlighet är skyldig att hålla det hemligt, såvida inte den till förmån för vilken skyldigheten att hemlighålla uppgiften stadgats ger sitt samtycke att yppa uppgiften.

Utan hinder av 1 mom. har försäkringsföreningen och social- och hälsovårdsministeriet rätt att överlämna uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten till åklagar- och förundersökningsmyndigheter för utredning av brott, till finansinspektionen, till andra myndigheter som övervakar finansmarknaden, till myndigheter som enligt någon annan lag har rätt att få ovan nämnda uppgifter. Dessutom har försäkringsföreningen och social- och hälsovårdsministeriet rätt att överlämna uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten till försäkringsföreningens revisor.

Utöver vad som stadgas i 2 mom. får social- och hälsovårdsministeriet använda uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten endast

1) för att kontrollera att förutsättningarna för att inleda försäkringsrörelse är uppfyllda,

2) för att övervaka försäkringsföreningens verksamhet, särskilt den försäkringstekniska ansvarsskulden, verksamhetskapalet, förvaltnings- och bokföringsförfarandet samt den interna revisionen,

3) för att förelägga sanktioner samt

4) för att bemöta besvär som anförts över ministeriets beslut.

10 a §

Den som olovligt yppar i 10 § 1 mom. avsedda uppgifter skall om gärningen inte är ringa eller i någon annan lag stadgas strängare straff dömas till böter för olovligt yppande av försäkringshemlighet.

För brott som nämns i 1 mom. får åtal inte väckas av allmän åklagare om målsäganden inte anmält brottet till åtal.

12 §

Social- och hälsovårdsministeriet kan i fråga om återförsäkring och turistassistans meddela av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet följande närmare föreskrifter samt bevilja av försäkringsrörelsens art eller det ovan nämnda avtalet föranledda undantag från stadgandena i denna lag.

1. Denna lag träder i kraft den

199 . Den i denna lag föreläggd ändring av lagen om försäkringsföreningar med vilken 12 kap. 2 § och 7—10 § i lagen om försäkringsföreningar upphävs träder i kraft 1.7.1995.

2. På försäkringsföreningar som införts i handelsregistret innan denna lag trätt i kraft skall efter nämnda tidpunkt tillämpas denna lag.

3. En försäkringsförening som är verksam när denna lag träder i kraft har rätt att bedriva försäkringsrörelse i enlighet med de föreningsstadgar som har införts i handelsregistret.

4. Stadgandena i 10 kap. 1, 4, 7 och 8 §§ tillämpas första gången för den räkenskapsperiod som slutar den 31 december 1995. Vid tillämpningen av 10 kap. 4 § betraktas härvid som gängse värde bokföringsvärdena i närmast föregående bokslut.

5. Försäkringsföreningsinspektionens verksamhet upphör 1.7.1995. Försäkringsföreningsinspektionens uppgifter samt tillgångar och skulder övergår från nämnda tidpunkt till social- och hälsovårdsministeriet.

6. Genom denna lag upphävs förordningen om försäkringsföreningsinspektionen av den 8 december 1994 (1141/94).

Helsingfors den 13 januari 1995

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Social- och hälsovårdsminister *Jorma Huuhtanen*

Lag

om ändring av lagen om försäkringsföreningar

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen den 31 december 1987 om försäkringsföreningar (1250/87) 1 kap. 4 § 3 mom., 8 kap. 2 § 1 mom., 10 kap. 4 §, 11 kap. 8 §, 12 kap. 2 §, 7—10 § och 13 kap. 3 §,

av dessa lagrum 1 kap. 4 § 3 mom., 12 kap. 2 § 1 mom., 7 § 2 och 3 mom. och 9 § sådana de lyder i lag av den 11 juni 1993 (483/93),

ändras 1 kap. 5 § 3 mom., 8 kap. 1 § 2 mom., 2 § 2 och 3 mom., 10 kap. 1 § 2 och 3 mom., 3 § 2 mom., 4 och 5 mom., 3 a §, 5 §, 8 § 3 och 4 punkten, 10 a kap. 1 § 1 mom., 11 kap. 2 §, 7 § 1 mom., 12 kap. 3 §, 4 § 1 mom., 5 § 1 mom., 6 § 1 mom., 8 §, 13 kap. 1 § 1 mom., 15 kap. 1 §, 16 kap. 8 § 5 punkten, 9 § 5 a punkten och 10 §,

av dessa lagrum 1 kap. 5 § 3 mom., 10 kap. 3 a §, 10 a kap. 1 § 1 mom., 3 § 2 mom. 1 punkten, 5 § 1 mom., 13 kap. 1 § 1 mom. sådana de lyder ändrade genom nämnda lag av den 11 juni 1993, samt

fogas till 1 kap. 1 § ett nytt 3 mom., varvid 3, 4 och 5 mom. blir 4, 5 och 6 mom., till 2 § ett nytt 3 mom., till 8 kap. 1 § ett nytt 3 mom., till 10 kap. 3 § ett nytt 6 mom., till 3 a § nya 2—7 mom., till 12 kap. 4 § nya 2 och 3 mom., varvid nuvarande 2 mom. blir 4 mom., till 6 a § ett nytt 2 mom., till 12 kap. en ny 6 b §, till 16 kap. 10 § nya 2 och 3 mom., en ny 10 a §, och till 12 § ett nytt 2 mom.,

av dessa lagrum 10 kap. 3 a § och 12 kap. 6 a § sådana de lyder i nämnda lag av den 11 juni 1993 som följer:

Gällande lydelse:

Föreslagen lydelse:

1 kap.

Allmänna stadganden

1 kap.

Allmänna stadganden

1 §

Om en stor försäkringsförening ämnar bedriva försäkringsrörelse på ett område som är större än det i 2 mom. stadgade eller utanför Finland, skall det ombildas till ett ömsedigt försäkringsbolag på det sätt som stadgas i 8 kap.

2 §

Om försäkringsföreningens förvärv av garantiandel gäller i tillämpliga delar vad i 3 kap. lagen om försäkringsbolag (1062/79) är stadgat om förvärv av garantiandel i ömsesidigt försäkringsbolag.

Gällande lydelse

4 §

Försäkringsföreningen får utan hinder av vad som stadgas i 2 mom. bedriva sådan tilläggsförsäkring för högst tio år som avses i livförsäkringsklass 1 c, om social- och hälsovårdsministeriet anser att föreningen har tillräckliga förutsättningar att bedriva sådan försäkringsrörelse och stadfäster en bestämmelse om saken i stadgarna.

Föreslagen lydelse

4 §

(upphävs)

5 §

En försäkringsförening får inte ensam eller tillsammans med andra försäkringsföreningar eller försäkringsbolag utan social- och hälsovårdsministeriets tillstånd i ett aktiebolag som bedriver annan rörelse än försäkringsrörelse inneha aktiemajoriteten eller majoriteten av det röstetal som samtliga aktier medför, om bolagets verksamhet inte kan anses ansluta sig till försäkringsrörelsen och vara ändamålsänlig för denna eller om bolaget inte är ett bostads- eller fastighetsbolag. Vad som ovan sägs om aktiemajoriteten och det röstetal som aktierna medför skall också tillämpas på motsvarande bestämmanderätt i en annan sammanslutning.

En försäkringsförening får utan social- och hälsovårdsministeriets tillstånd inneha aktiemajoriteten eller majoriteten av röstetalet för samtliga aktier i ett aktiebolag som bedriver annan rörelse än försäkringsrörelse om bolagets verksamhet kan anses ansluta sig till försäkringsrörelsen eller bolaget är ett bostads- eller fastighetsbolag. Vad som ovan stadgas om aktiemajoriteten och röstetalet för aktier i ett aktiebolag tillämpas även på motsvarande bestämmanderätt i en annan sammanslutning.

8 kap.

Ombildning av en försäkringsförening till ett ömsesidigt försäkringsbolag

Föreningen skall, efter att föreningsstämman fattat ett beslut som avses i 1 mom., hos statsrådet söka koncession enligt lagen om försäkringsbolag (1062/79) för det tilltänkta försäkringsbolaget. Till ansökan skall fogas en sådan av föreningsstämman godkänd ändring av stadgarna som föranleds av att sammanslutningsformen ändras.

8 kap.

Ombildning av en försäkringsförening till ett ömsesidigt försäkringsbolag

1 §

Föreningen skall, efter att försäkringsstämman fattat ett beslut som avses i 1 mom., hos social- och hälsovårdsministeriet söka koncession enligt lagen om försäkringsbolag för det tilltänkta försäkringsbolaget och samtidigt söka ministeriets fastställelse av den ändring av stadgarna som den ändrade sammanslutningsformen kräver.

Till ansökan om koncession skall fogas en plan för den tilltänkta verksamheten (verksamhetsplan) samt en utredning över bolagets tilltänkta styrelsemedlemmar, verkställande direktör och de aktieägare som enligt 1 kap. 2 § mom. skall lämna en sådan anmälan som avses i 3 kap. 3 § lagen om försäkringsbolag.

Gällande lydelse

2 §

Sedan statsrådet beviljat i 1 § nämnd koncession skall försäkringsföreningen ansöka om social- och hälsovårdsministeriets samtycke till att föreningen ombildas till ett ömsesidigt försäkringsbolag och samtidigt söka ministeriets fastställelse av den ändring av stadgarna som den ändrade sammanslutningsformen kräver.

Om inte ministeriet anser att ansökningen om dess samtycke skall avslås utan att vidare material krävs, skall ministeriet på föreningens bekostnad kungöra ansökningen i den officiella tidningen och underrätta delägarna därom på det sätt som i stadgarna föreskrivs. I kungörelsen skall de delägare som önskar framföra anmärkningar mot ansökningen uppmanas att göra detta hos ministeriet inom en av ministeriet utsatt tid som får vara högst två månader.

Ministeriet skall ge sitt samtycke, om inte den åtgärd som nämns i 1 § inkräktar på de förmåner som försäkringarna avser eller någon delägargrups fördel.

10 kap.
Bokslut

Före varje räkenskapsperiod skall uppgöras ett bokslut som omfattar en resultaträkning, en balansräkning och en verksamhetsberättelse.

I försäkringsföreningens bokföring skall, utan hinder av vad som stadgas i någon annan lag, följas stadgandena i detta kapitel samt sådana av social- och hälsovårdsministeriet meddelade anvisningar som föranleds av försäkringsverksamhetens speciella karaktär.

1 §

Föreslagen lydelse

2 §

(upphävs)

Ministeriet skall när det gäller ansökan om ändring av sammanslutningsform, om det inte anser att ansökningen skall avslås utan att vidare material krävs, på föreningens bekostnad kungöra ansökningen i den officiella tidningen och underrätta delägarna därom på det sätt som föreskrivs i stadgarna, samt i kungörelsen uppmana de som önskar framföra anmärkningar mot ansökningen att göra detta hos ministeriet inom en av ministeriet utsatt tid som får vara högst två månader.

Ministeriet skall bevilja koncession och fastställa ändringen av stadgarna på det sätt som stadgas i 2 kap. 5 § lagen om försäkringsbolag, om inte den åtgärd som nämns i 1 § inkräktar på de förmåner som försäkringarna avser eller på någon delägargrups fördel.

10 kap.
Bokslut

För varje räkenskapsperiod skall uppgöras ett bokslut, som omfattar resultaträkning, balansräkning, *deras bilagor* och verksamhetsberättelse.

I försäkringsföreningens bokföring skall utan hinder av vad som stadgas annorstädes i lag iakttagas stadgandena i denna lag samt av social- och hälsovårdsministeriet *utfärdade föreskrifter* som föranleds av försäkringsverksamhetens speciella karaktär.

3 §

Premieansvaret motsvarar kapitalvärdet av de utbetalningar som föranleds av de framtida försäkringsfallen enligt gällande försäkringsavtal och av övriga utgifter för dessa försäkringar, minskat med kapitalvärdet av framtida premier.

Premieansvaret motsvarar kapitalvärdet av de utbetalningar som föranleds av de i gällande försäkringsavtal avsedda framtida försäkringsfallen och av övriga utgifter för dessa försäkringar, minskat med kapitalvärdet av framtida premier och ökat med kapitalvärdet av den

Gällande lydelse

Om en försäkring har beviljats av flera försäkringsanstalter gemensamt på villkor att de ansvarar solidariskt, får trots ett sådant villkor från ansvarsskulden utelämnas den del av ansvarighetens kapitalvärde som enligt avtalet hänförs till någon annan finsk försäkringsanstalt, om denna inte befinner sig i likvidation eller i ett tillstånd som avses i 13 kap. 3 §. I sistnämnda och andra fall bestämmer social- och hälsovårdsministeriet om och i vilken mån kapitalvärdet av en på någon annan försäkringsanstalt ankommande ansvarighet får utelämnas från ansvarsskulden.

Då ansvarsskulden räknas ut skall de grunder iakttas som ministeriet har meddelat eller på ansökan av föreningen fastställt.

3 a §

En försäkringsförening skall täcka den ansvarsskuld som avses i 3 §. Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av denna paragraf.

Föreslagen lydelse

ansvarighet som möjligen förorsakas av de försäkringar som förfaller under överenskommen försäkringstid. Om försäkringsavtalets art förutsätter detta kan premieansvaret fastställas till det sammanlagda beloppet av betalda försäkringspremier och för försäkringen krediterade övriga intäkter minskat med inkasserade kostnader för upprätthållande av försäkringsskyddet och förvaltningen av försäkringen enligt försäkringsavtalet.

Har försäkringen beviljats av flera än en försäkringsanstalt gemensamt på villkor att de ansvarar solidariskt, får oavsett sådana villkor från ansvarsskulden utelämnas den del av ansvarighetens kapitalvärde, som enligt avtalet hänförs till en annan finsk försäkringsanstalt eller ett utländskt EES-försäkringsbolag, förutsatt att detta inte befinner sig i likvidation eller i sådan ställning som avses i 13 kap. 3 § eller i 14 kap. 6 § lagen om försäkringsbolag. I det sistnämnda fallet eller om det är fråga om ett annat utländskt försäkringsbolag har social- och hälsovårdsministeriet rätt att bestämma huruvida och i vilken mån kapitalvärdet av en annan försäkringsanstalts ansvarighet får utelämnas från ansvarsskulden.

Föreningen skall ha betryggande beräkningsgrunder för fastställande av ansvarsskulden. Social- och hälsovårdsministeriet kan kräva bekräftelse på förhand av statistiska beräkningselementen och räntesatser. Om de krav som ställs på beskaffenheten och tryggheten av ansvarsskulden stadgas närmare genom förordning.

3 a §

Försäkringsföreningen skall täcka den i 3 § avsedda ansvarsskulden.

De tillgångar som täcker ansvarsskulden skall vara uppbyggda med hänsyn till arten av den försäkringsrörelse som föreningen bedriver så att dess placeringar, vilka skall vara diversifierade och ha lämplig spridning, tryggar tillgångarnas säkerhet, avkastning och likviditet.

En försäkringsförening som bedriver direkt försäkring skall täcka ansvarsskulden med sådana slag av tillgångar som stadgas senare i denna paragraf och som värderade till gängse värde på sådana grunder social- och hälsovårdsministeriet fastställt räcker till för att täcka

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ansvarsskulden från vilka följande poster först avdragits:

1) en andel som motsvarar avgiven återförsäkringsrörelse, högst till det belopp som ministeriet godkänner;

2) en andel som motsvarar erhållen återförsäkringsrörelse till ett belopp av motsvarande återförsäkringsdepositionsfordringar;

3) fordringar som baserar sig på regressrätt;

4) värdet av sådana skadade föremål som varit försäkringsobjekt och vilkas äganderätt överförs eller har överförts till försäkringsföreningen;

5) utgifter som hänför sig till anskaffningen av försäkringar och som har aktiverats på balansräkningens aktivsida; och

6) andra poster som ministeriet av särskilda skäl har godkänt som avdrag.

Ministeriet kan av särskilda skäl tillåta eller föreskriva att vissa tillgångar som hör till täckningen skall värderas avvikande från deras gängse värde.

Täckningen av ansvarsskulden skall med de begränsningar som fastställs i en förordning bestå av:

1) masskuldebrevslån och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument;

2) lånefordringar och andra fordringar som baserar sig på skuldförbindelser;

3) aktier och andra andelar med rörlig avkastning;

4) andelar i placeringsfonder och andra därmed jämförbara företag för kollektivplaceringar;

5) fastigheter, byggnader och rättigheter i fast egendom såsom utnyttjande- och dispositions- och legorätt; aktier och andelar i fastighetssammanslutningar; rättigheter till vattenkraft som utnyttjas av vattenkraftverk förutsatt att inteckning har fastställts som säkerhet för rätten att använda vattenkraft; byggnadstida fordringar på sådana fastighetsbolag som äger i denna punkt avsedda tillgångar och i vilka försäkringsföreningen har bestämmanderätten i egenskap av innehavare av täckningen;

6) fordringar på försäkringstagare, försäkringsgivare och försäkringsförmedlare som härör från verksamhet med direkt försäkring och återförsäkring;

7) skattefordringar och andra fordringar på staten och andra offentliga samfund;

8) fordringar på garantifonder;

Gällande lydelse

4 §
 Har värdet på en anläggningstillång skrivits upp under räkenskapsperioden, skall det belopp som motsvarar uppskrivningen avsättas till en uppskrivningsfond bland passiva. Fonden får endast användas för ökning av grundfonden.

5 §
 Har försäkringsföreningens investeringstillgångar som inte är underkastade förslitning bokförts till ett lägre belopp än anskaffningsutgiften eller till det mindre belopp som utgör den sannolika anskaffningsutgiften eller överlåtelsepriset, skall skillnaden (förskottskostnad) separat upptas i balansräkningen. I resultaträkningen skall såsom en särskild post upptas ändring i förskottskostnaden under räkenskapsperioden.

Föreslagen lydelse

9) andra materiella nyttigheter än de tillgångar som avses i punkt 5;

10) mynt och banktillgodohavanden, depositioner i kreditinstitut och andra institut med rätt att ta emot depositioner;

11) resultatregleringar som upplupna räntor, och hyror och andra upplupna inkomster och förskottsbetalningar.

Ministeriet kan på försäkringsföreningens begäran som täckning av ansvarsskulden för en bestämd tid godkänna även andra tillgångar än de som avses i 5 mom.

Vad som stadgas i 1 och 2 samt 8 mom. gäller också sådana försäkringsföreningar som bedriver enbart återförsäkringsverksamhet.

Ministeriet meddelar närmare föreskrifter om tillämpningen av denna paragraf.

(upphävs)

5 §
 Anskaffningsutgiften för försäkringsföreningens vid utgången av räkenskapsperioden återstående placeringar skall aktiveras. Anskaffningsutgiften för byggnader skall under sin verkningstid avskrivas enligt plan. Den anskaffningsutgift för placeringar som upptas i balansräkningen skall nedskrivnas på ett resultatpåverkande sätt, i det fall att placeringens gängse värde vid räkenskapsperiodens utgång underskrider anskaffningsutgiften eller med stöd av detta moment med tidigare gjorda nedskrivningar minskade anskaffningsutgiften. Om inte social- och hälso- och värdministeriet av särskilda skäl bestämmer annorlunda kan man i fråga om placeringar som skall betraktas som anläggningstillgångar och fordringar låta bli att göra nedskrivningen om värdeminskningen skall anses vara tillfällig. Nedskrivningen skall återföras till anskaffningsutgiften på ett resultatpåverkande sätt, till den del placeringens gängse värde vid utgången av de

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

följande räkenskapsperioderna eventuellt överskrider den nedskrivna anskaffningsutgiften.

Masskuldebrevslån samt andra penning- och kapitalmarknadsinstrument kan upptas i balansräkningen på ett från 1 mom. avvikande sätt, enligt vad social- och hälsovårdsministeriet närmare föreskriver.

Om det gängse värdet av ett jord- eller vattenområde, en byggnad, ett värdepapper eller någon jämförbar nyttighet vid utgången av räkenskapsperioden permanent är väsentligt mycket högre än anskaffningsutgiften, kan i balansräkningen utöver anskaffningsutgiften upptas en uppskrivning som är högst så stor som differensen mellan det gängse värdet och anskaffningsutgiften. Om nyttighetens värde har skrivits upp under räkenskapsperioden, skall ett mot uppskrivningen svarande belopp i fråga om en till placeringstillgångarna hänförd nyttighet upptas i resultaträkningen och i fråga om en till anläggningstillgångarna hänförd nyttighet i uppskrivningsfonden bland passiva i balansräkningen.

En nyttighet som överförs från en till placeringstillgångarna eller anläggningstillgångarna hänförd grupp av placeringar till en annan, skall åsättas det balansvärde som avses i 1—3 mom.

Om en uppskrivning visar sig vara obefogad skall den uppskrivning som upptagits i resultaträkningen korrigeras på ett resultatpåverkande sätt och den uppskrivning som har upptagits i uppskrivningsfonden skall återföras.

Uppskrivningsfonden får användas endast för överföring till försäkringsföreningens grundfond, och även i sådana fall endast om fonden består av uppskrivningar av placeringar som hänför sig till anläggningstillgångarna. När uppskrivningar återförs skall det kapital som har avsatts till fonden i motsvarande mån minskas med det belopp som återförs. Om föreningens grundfond har ökats genom användning av uppskrivningsfonden och det kapital som har avsatts till fonden inte kan minskas med det belopp som återförs, skall ett motsvarande belopp upptas som en minskning av det egna fria kapitalet.

I en bilaga till balansräkningen skall balanspostvis uppges placeringarnas anskaffningsutgift och gängse värde.

Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om fastställande av gängse värde och anskaffningsutgift för placeringar samt om framställningssättet för byggnadsavskrivningar enligt plan.

Gällande lydelse

8 §

I resultat- eller balansräkningen eller i en bilaga skall lämnas följande uppgifter:

3) för fast egendom och aktier som hör till anläggnings- och investeringstillgångarna skall anges beskattningsvärdet, fördelat på motsvarande balansräkningsposter, och

4) om räkenskapsperiodens avskrivningar i fråga om belopp och beräkningsgrunder avsevärt avviker från avskrivningarna i närmast föregående bokslut, skall motiverad redogörelse lämnas för avvikelsen. Även i övrigt skall redogörelse lämnas för sådana i räkenskapsperiodens resultat ingående intäkts- och kostnadsposter som på ett betydelsefullt sätt inverkar på möjligheten att jämföra resultatet med närmast föregående bokslut eller annars är av avsevärd betydelse.

10 a kap.

Verksamhetskaptal

1 §

Med en försäkringsförenings verksamhetskaptal avses det belopp varmed försäkringsförenings tillgångar med beaktande av deras art och uppskattade enligt grunder som bestäms av social- och hälsovårdsministeriet skall anses överstiga försäkringsförenings skulder.

4 §

En stor försäkringsförenings eget kapital skall utgöra minst hälften av försäkringsförenings garantibelopp enligt 3 §.

Föreslagen lydelse

8 §

I resultaträkningen eller balansräkningen eller i bilaga till dessa skall lämnas följande uppgifter:

3) om räkenskapsperiodens avskrivningar i fråga om belopp och beräkningsgrunder avsevärt avviker från avskrivningarna i närmast föregående bokslut, skall motiverad redogörelse lämnas för avvikelsen. Även annars skall redogörelse lämnas för sådana i räkenskapsperiodens resultat ingående intäkts- och kostnadsposter, som på ett betydelsefullt sätt inverkat på möjligheten att jämföra resultatet med närmast föregående bokslut eller annars är av avsevärd betydelse; och

4) för försäkringsförenings förvaltningsråd- eller styrelseledamöters eller verkställande direktors del det sammanlagda beloppet av de pensionsförbindelser som uppstår eller uppstått med anledning av deras uppgifter i föreningen samt av till för dem beviljade lån och väsentliga uppgifter om lånevillkoren och återbetalningen.

10 a kap.

Verksamhetskaptal

1 §

Med försäkringsförenings verksamhetskaptal avses det belopp med vilket försäkringsförenings tillgångar anses överstiga förenings skulder och andra därmed jämförbara förbindelser. Tillgångar, skulder och förbindelser definieras och uppskattas med beaktande av deras art enligt de grunder som bestäms av social- och hälsovårdsministeriet.

4 §

En stor försäkringsförenings eget kapital skall utgöra minst hälften av försäkringsförenings garantibelopp enligt 3 §. På de villkor som social- och hälsovårdsministeriet bestämmer skall vid tillämpningen av denna paragraf sådana av försäkringsföreningen upptaget lån som har sämre förmånsrätt än försäkringsförenings övriga förbindelser jämföras med eget kapital.

Gällande lydelse

11 kap.

Utdelning av överskott och annan användning av föreningens tillgångar

2 §

Utdelning av överskott får inte överstiga det sammanlagda beloppet av överskottet enligt fastställd balansräkning för den senaste räkenskapsperioden och föreningens övriga fria egna kapital, med avdrag av det underskott som balansräkningen utvisar samt det belopp som enligt 3 § eller stadgarna skall överföras till reservfonden eller annars hållas inne.

7 §

Penninglån till en medlem av försäkringsföreningens styrelse eller förvaltningsråd eller till verkställande direktören är tillåtet endast inom ramen för det fria egna kapitalet enligt den fastställda balansräkningen för den senaste räkenskapsperioden. Detsamma gäller lån till en nyss nämnd persons make eller syskon eller till den som med honom är i rätt upp- eller nedstigande släktskap eller svågerlag eller i ett sådant svågerlag att den ena är gift med den andras syskon.

8 §

Försäkringsföreningen får endast bevilja penninglån under förutsättning att gäldenären ställer säkerhet i form av

1) obligationer eller andra skuldförbindelser som utfärdats eller garanterats av finska staten, kommun eller ett kommunalförbund,

2) obligationer som hör till obligationslån som upptagits av en finsk hypoteksförening eller bankinrättning,

3) fordringsbevis för vilka en finsk bankinrättning är ansvarig,

Föreslagen lydelse

11 kap.

Utdelning av överskott och annan användning av föreningens tillgångar

2 §

Utdelning av överskott får inte överstiga det sammanlagda beloppet av överskottet enligt fastställd balansräkning för den senaste räkenskapsperioden och försäkringsföreningens övriga fria egna kapital, med avdrag av det underskott som balansräkningen utvisar samt det belopp som enligt 3 § eller stadgarna skall överföras till reservfonden eller annars hållas inne. *Utdelning av överskott är förbjuden om försäkringsföreningens eget kapital understiger det minimibelopp som stadgas i 2 kap. 5 § 3 mom. eller 10 a kap. 4 §. Med eget kapital jämställs härvid inte sådant av försäkringsföreningen upptaget lån som avses i 10 a kap. 4 §.*

7 §

Penninglån får beviljas en medlem av försäkringsföreningens styrelse eller förvaltningsråd eller verkställande direktör endast inom gränserna för det fria egna kapitalet enligt den fastställda balansräkningen för den senaste räkenskapsperioden *och förutsatt att lånet har borgen som har ställts av en depositionsbank som beviljats koncession i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller annan betryggande säkerhet.* Detsamma gäller lån till den som är make eller syskon till ovan nämnd person eller med honom i rätt upp- eller nedstigande släktskap eller svågerlag eller i sådant svågerlag, att den ena är gift med den andras syskon.

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4) skuldförbindelser för vilka säkerheten utgörs av inteckning i fast egendom i Finland eller i anläggning på annans grund och i legorätten till själva grunden; en förutsättning för godkännande av en sådan skuldförbindelse är dock att föreningens fordran samt de fordringar som har samma eller bättre förmånsrätt sammanlagt inte överstiger 50 procent av det värde som den intecknade egendomen, enligt en kompetent fackmans uppskattning, kan anses ha. Är det fråga om ett sådant bostads- eller fastighetsbolags egendom, vari föreningen äger minst 90 procent av aktierna, får nämnda fordringar dock utgöra högst 70 procent av den inteckande egendomens värde, eller

5) andra värdepapper eller förbindelser som med hänsyn till sin art och säkerhet kan likställas med de i 1—4 punkten nämnda eller som social- och hälsovårdsministeriet godkänner som säkerhet.

12 kap.

Tillsynen över försäkringsföreningarna

2 §

För att inspektera försäkringsföreningarnas verksamhet skall social- och hälsovårdsministeriet tillsätta en försäkringsföreningsinspektion.

Inspektionens verksamhet styrs och övervakas av social- och hälsovårdsministeriet.

Inspektionen är skyldig att lämna social- och hälsovårdsministeriet alla de upplysningar och utredningar som ministeriet kräver och som behövs för övervakningen av försäkringsföreningarna.

3 §

Social- och hälsovårdsministeriet skall övervaka att försäkringsföreningarna i sin verksamhet följer lag, sina stadgar, de för försäkring fastställda grunderna och god försäkrings sed.

För att trygga en sund och fungerande ekonomisk konkurrens mot skadliga konkurrensbegränsningar skall i försäkringsföreningarnas verksamhet i tillämpliga delar iaktas 14 a kap. lagen om försäkringsbolag.

Ministeriet skall förrätta inspektion av föreningarna så ofta och i den omfattning som tillsynen förutsätter.

12 kap.

Tillsynen över försäkringsföreningarna

(upphävs)

3 §

För att trygga en sund och fungerande ekonomisk konkurrens mot skadliga konkurrensbegränsningar i försäkringsföreningarnas verksamhet skall i tillämpliga delar iaktas vad som stadgas i 14 a kap. lagen om försäkringsbolag.

Gällande lydelse

4 §

Social- och hälsovårdsministeriet har rätt att när som helst granska en försäkringsförenings rörelse och övriga verksamhet. Ministeriets granskningsrätt gäller också sådana sammanlutningar i vilka föreningen äger aktiemajoriteten eller har motsvarande bestämmanderätt. En representant för ministeriet har rätt att närvara vid föreningens stämma och vid förvaltningsrådets och styrelsens sammanträde, att delta i diskussionen och att i protokollet få de anmärkningar införda som han anser vara påkallade.

5 §

En försäkringsförening skall varje år inom en månad från den föreningsstämma vid vilken bokslutet fastställts till försäkringsföreningsinspektionen sända en enligt formulär som social- och hälsovårdsministeriet fastställt uppgjord berättelse över sin verksamhet och sitt tillstånd. Till berättelsen skall fogas kopior av de handlingar som avses i 10 kap. 11 §.

6 §

Om en försäkringsförening inte följer lag, sina stadgar, *de för försäkring fastställda grunderna* eller av social- och hälsovårdsministeriet med stöd av denna lag meddelade föreskrifter, eller om grunderna för dess verksamhet inte längre stämmer överens med lag eller om föreningen trots varning från ministeriets sida har använt förfaringssätt som står i strid med god försäkringssed, skall ministeriet uppmana föreningen att rätta till saken inom en utsatt tid som inte utan särskilda skäl får vara längre än sex månader.

Föreslagen lydelse

4 §

På social- och hälsovårdsministeriet ankommer att övervaka att försäkringsföreningarna är verksamma i enlighet med lag, sina stadgar och god försäkringssed.

Ministeriet skall verkställa granskning av föreningarna så ofta och i den omfattning som tillsynen förutsätter.

Till social- och hälsovårdsministeriets granskningsrätt hör att granska en försäkringsförenings rörelse och övriga verksamhet *i dess utrymmen* samt delta i de sammanträden vid vilka beslutanderätten i ärenden som granskningen gäller utövas, dock inte i beslutsfattandet.

5 §

Försäkringsförening skall varje år inom en månad från den föreningsstämma, vid vilken bokslutet fastställts, tillstålla *social- och hälsovårdsministeriet* en enligt formulär som ministeriet fastställt uppgjord berättelse över sin verksamhet och sitt tillstånd. Till berättelsen skall fogas avskrifter av de handlingar som avses i 10 kap. 11 §.

6 §

Om försäkringsföreningen underlåter att iakttaga lag, sina stadgar eller av social- och hälsovårdsministeriet med stöd av denna lag utfärdade föreskrifter, om föreningen förfarit i strid med god försäkringssed eller om det i föreningens verksamhet har uppdagats missbruk kan social- och hälsovårdsministeriet ge försäkringsföreningen en anmärkning, uppmana föreningen att rätta till saken inom utsatt tid eller förbjuda föreningen att fortsätta med det förfarande som ministeriet anser vara felaktigt.

6 a §

En stor försäkringsförening vars verksamhetskapital underskrider det garantibelopp som föreskrivs i 10 a kap. 3 §, eller en försäkringsförening vars egna kapital inte uppfyller minimikraven i 2 kap. 5 § 3 mom. eller 10 a kap. 4 §, skall omedelbart till social- och hälsovårdsmini-

Gällande lydelse

7 §

Försäkringsföreningsinspektionen består av en inspektionsdirektör för försäkringsföreningarna och så många inspektörer för försäkringsföreningarna som uppgifterna kräver.

Social- och hälsovårdsministeriet anställer inspektionsdirektören och inspektörerna för försäkringsföreningarna efter att ha hört försäkringsföreningarnas centralorganisationer. Den övriga personalen anställs av inspektionsdirektören.

Ministeriet bestämmer de löneförmåner som tillkommer inspektionsdirektören och inspektörerna. Ministeriet skall innan löneförmånerna bestäms höra försäkringsföreningarnas centralorganisationer. Den övriga personalens löneförmåner bestäms av inspektionsdirektören. Löneförmånerna betalas av de medel som nämns i 9 §.

8 §

Om de rättigheter som tillkommer försäkringsföreningsinspektionen och dess företrädare gäller i tillämpliga delar vad som i 4 § 1 mom. och 5 § 2 mom. stadgas om social- och hälsovårdsministeriets rättigheter.

Föreslagen lydelse

steriet för godkännande överlämna en plan avseende kortfristig finansiering.

6 b §

Social- och hälsovårdsministeriet kan omhänderta egendom som tillhör föreningen eller förbjuda föreningen att överlåta eller pantsätta sådan egendom om

1) försäkringsföreningen inte uppfyller kraven på täckning av ansvarsskulden enligt 10 kap. 3 eller 3 a §

2) försäkringsföreningen inte uppfyller de i 6 a § 2 mom. i detta kapitel nämnda i 10 a kap. och i 2 kap. 5 § och 10 a kap. fastställda kraven på föreningens verksamhetskapital och eget kapital samt

3) om försäkringsföreningen inte längre uppfyller de i 10 a kap. fastställda kraven på föreningens verksamhetskapital som nämns i 6 a § 1 mom. i detta kapitel, och ministeriet har skäl att anta att föreningens ekonomiska ställning ytterligare kommer att försämrans.

(upphävs)

8 §

Om de rättigheter som tillkommer försäkringsföreningsinspektionen och dess företrädare gäller i tillämpliga delar vad som i 4 § 3 mom. och 5 § 2 mom. stadgas om social- och hälsovårdsministeriets rättigheter.

Gällande lydelse

9 §

För att täcka kostnaderna för försäkringsföreningsinspektionen skall varje försäkringsförening årligen betala en avgift som bestäms av social- och hälsovårdsministeriet. Innan ministeriet bestämmer avgiften skall det höra försäkringsföreningarnas centralorganisationer. Ministeriet meddelar närmare föreskrifter om indrivning och debitering av avgiften.

Avgiften jämte dröjsmålsränta får indrivas genom utsökning utan dom eller utslag, med iakttagande av lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/61).

10 §

Närmare stadganden om försäkringsföreningsinspektionen utfärdas genom förordning.

13 kap.

Likvidation och upplösning

1 §

En stor försäkringsförening vars verksamhetskapital underskrider det garantibelopp som föreskrivs i 10 a kap. 3 § eller en försäkringsförening vars eget kapital inte uppfyller minimikraven i 2 kap. 5 § 3 mom. eller 10 a kap. 4 § skall omedelbart till social- och hälsovårdsministeriet för godkännande överlämna en plan avseende kortfristig finansiering. Försäkringsföreningen skall träda i likvidation och upplösas om de fordringar som nämns i 2 eller 10 a kap. inte uppfyllts inom tre månader efter det saken anmälts för föreningsstämman. Social- och hälsovårdsministeriet kan dock förlänga fristen till högst ett år, om inte de försäkrade förmånerna därigenom äventyras.

3 §

Anser social- och hälsovårdsministeriet att en försäkringsförening råkat eller håller på att råka i ett sådant tillstånd att den bör upplösas, har ministeriet rätt att omhänderta föreningens egendom till ett belopp som motsvarar den ansvarsskuld som avses i 11 §. Ministeriet kan också förbjuda föreningen att överlåta eller pantsätta egendom som den har i sin besittning.

Föreslagen lydelse

(upphävs)

(upphävs)

13 kap.

Likvidation och upplösning

1 §

En försäkringsförening skall träda i likvidation och upplösas, om den inte uppfyller de i 2 eller 10 a kap. fastställda kraven som nämns i 12 kap. 6 a § 2 mom. inom tre månader efter det att saken anmälts till föreningsstämman. Social- och hälsovårdsministeriet har dock rätt att förlänga fristen till högst ett år, om inte de försäkrade förmånerna därigenom äventyras.

3 §

(upphävs)

Gällande lydelse

15 kap.

Skadeståndsskyldighet

1 §

En stiftare, styrelsemedlem eller medlem av förvaltningsrådet och verkställande direktören är skyldiga att ersätta skada som de i sitt uppdrag uppsåtligen eller av vållande har orsakat föreningen. Detsamma gäller skada som genom överträdelse av denna lag, stadgar-
na eller *de för försäkring fastställda grunderna* åsamkats en delägare eller någon annan.

16 kap.

Särskilda stadganden

8 §

Den som

5) i strid med ett förbud som ministeriet meddelat med stöd av 13 kap. 3 § överlåter eller pantsätter egendom i föreningens besittning.

skall, om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, *försäkringsföreningsbrott* dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

9 §

Den som

5 a) i ett sådant fall som avses i 1 kap. 5 § 3 mom. underlåter att ansöka om social- och hälsovårdsministeriets tillstånd,

skall, om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, för *försäkringsförseelse* dömas till böter

10 §

Den som olovligen yppar vad han vid fullgörandet av ovan i denna lag stadgade uppdrag eller såsom medlem av något annat än ett i denna lag stadgat föreningsorgan fått veta om försäkringsföreningens eller någon annans ekonomiska ställning, affärs- eller yrkeshemlighet eller hälsotillstånd skall, om gärningen inte är ringa eller om strängare straff inte stadgas i någon annan lag, för *olovligt yppande av försäkringshemlighet* dömas till böter.

Föreslagen lydelse

15 kap.

Skadeståndsskyldighet

1 §

En stiftare, styrelsemedlem eller medlem av förvaltningsrådet och verkställande direktören är skyldiga att ersätta skada som de i sitt uppdrag uppsåtligen eller av vållande har orsakat föreningen. Detsamma gäller skada som genom överträdelse av denna lag, stadgar-
na eller grunderna åsamkats en delägare eller någon annan.

16 kap.

Särskilda stadganden

8 §

Den som

5) i strid med ett förbud som ministeriet meddelat med stöd av 12 kap. 6 b § överlåter eller pantsätter egendom i föreningens besittning,

skall, om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, för *försäkringsföreningsbrott* dömas till böter eller fängelse i högst ett år.

9 §

Den som

5 a) i strid med social- och hälsovårdsministeriets med stöd av 1 kap. 2 § 3 mom. givet förbud förvärvar garantiandelar;

skall, om inte gärningen är ringa eller strängare straff stadgas i någon annan lag, för *försäkringsförseelse* dömas till böter

10 §

Den som vid fullgörande av i denna lag stadgade uppdrag eller som medlem av annat än i denna lag stadgat organ i föreningen eller på basis av 2 mom. har fått veta något om försäkringsföreningens eller någon annans ekonomiska ställning eller någon persons hälsotillstånd eller en affärs- eller yrkeshemlighet är skyldig att hålla det hemligt, såvida inte den till förman för vilken skyldigheten att hemlighålla uppgiften stadgats ger sitt samtycke att yppa uppgiften.

Gällande lydelse

För brott som nämns i denna paragraf får allmänna åklagaren inte väcka åtal, om inte målsäganden anmält brottet till åtal.

Föreslagen lydelse

Utan hinder av 1 mom. har försäkringsföreningen och social- och hälsovårdsministeriet rätt att överlämna uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten till åklagar- och förundersökningsmyndigheter för utredning av brott, till finansinspektionen, till andra myndigheter som övervakar finansmarknaden, till myndigheter som enligt någon annan lag har rätt att få ovan nämnda uppgifter. Dessutom har försäkringsföreningen och social- och hälsovårdsministeriet rätt att överlämna uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten till försäkringsföreningens revisor.

Utöver vad som stadgas i 2 mom. får social- och hälsovårdsministeriet använda uppgifter som omfattas av försäkringshemligheten endast

- 1) för att kontrollera att förutsättningarna för att inleda försäkringsrörelse är uppfyllda,
- 2) för att övervaka försäkringsföreningens verksamhet, särskilt den försäkringstekniska ansvarsskulden, verksamhetskapitalet, förvaltnings- och bokföringsförfarandet samt den interna revisionen,
- 3) för att förelägga sanktioner samt
- 4) för att bemöta besvär som anförts över ministeriets beslut.

10 a §

Den som olovligt yppar i 10 § 1 mom. avsedda uppgifter skall om gärningen inte är ringa eller i någon annan lag stadgas strängare straff dömas till böter för olovligt yppande av försäkringshemlighet.

För brott som nämns i 1 mom. får åtal inte väckas av allmän åklagare om målsäganden inte anmält brottet till åtal.

12 §

Social- och hälsovårdsministeriet kan i fråga om återförsäkring och turistassistans meddela av talet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet följande närmare föreskrifter samt bevilja av försäkringsrörelsens art eller det ovan nämnda avtalet föranledda undantag från stadgandena i denna lag.

1. Denna lag träder i kraft den 199 . Den i denna lag föreläggd ändring av lagen om försäkringsföreningar med

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

vilken 12 kap. 2 § och 7—10 § i lagen om försäkringsföreningar upphävs träder i kraft 1.7.1995.

2. På försäkringsföreningar som införts i handelsregistret innan denna lag trätt i kraft skall efter nämnda tidpunkt tillämpas denna lag.

3. En försäkringsförening som är verksam när denna lag träder i kraft har rätt att bedriva försäkringsrörelse i enlighet med de föreningsstadgar som har införts i handelsregistret.

4. Stadgandena i 10 kap. 1, 4, 7 och 8 §§ tillämpas första gången för den räkenskapsperiod som slutar den 31 december 1995. Vid tillämpningen av 10 kap. 4 § betraktas härvid som gängse värde bokföringsvärdena i närmast föregående bokslut.

5. Försäkringsföreningsinspektionens verksamhet upphör 1.7.1995. Försäkringsföreningsinspektionens uppgifter samt tillgångar och skulder övergår från nämnda tidpunkt till social- och hälsovårdsministeriet.

6. Genom denna lag upphävs förordningen om försäkringsföreningsinspektionen av den 8 december 1994 (1141/94).

Förordning

om de principer som skall iakttas då ansvarsskulden i en försäkringsförening beräknas

På föredragning av social- och hälsovårdsministern stadgas med stöd av 10 kap. 3 § 5 mom. lagen den 31 december 1987 om försäkringsföreningar (1250/87), sådant detta lagrum lyder i lag av den 199 (/):

1 §

Då ansvarsskulden för en försäkringsförening beräknas skall följande principer iakttas:

1) Ansvarsskulden bör alltid vara tillräcklig så att försäkringsföreningen vid en skälig bedömning kan anses kunna fullgöra alla de skyldigheter som uppkommer till följd av föreningens försäkringsavtal;

2) Försäkringsföreningen kan nyttja statistiska metoder för beräkning av ansvarsskulden. Föreningen bör, på basis av eget material eller sådant statistiskt material som har inhämtats om försäkringsbestånd som bör anses motsvara dess eget försäkringsbestånd, kunna klargöra att de statistiska metoder som använts är adekvata;

3) Ansvarsskulden för ersättningar av pensionstyp beräknas med sedvanliga försäkringsmatematiska metoder;

4) För beräkning av ansvarsskulden får diskontering användas endast om den redovisas öppet och följande villkor uppfylls;

a) Den uppskattade genomsnittliga tiden för slutregleringen av skador inom en skadegrupp är minst fyra år;

b) Diskonteringen genomförs med en tryggande metod och social- och hälsovårdsministeriet informeras på förhand om hur diskonteringen genomförs;

c) Försäkringsföreningen beaktar vid uppskattningen av totalkostnaderna alla de faktorer som eventuellt ökar dessa;

d) Försäkringsföreningen kan på ett tillförlitligt sätt härleda den tillämpade beräkningsmodellen ur ett eget material eller ur statistiskt material om försäkringsbestånd som bör anses motsvara dess eget försäkringsbestånd;

e) Den räntesats som nyttjas som beräkningsgrund överstiger inte den nivå på avkastningen som med iakttagande av försiktighet bestämts för placering i de tillgångar som utgör täckning för ansvaret för den tid slutregleringen av en skada i genomsnitt uppskattas ta i anspråk.

I bilagor till föreningens balansräkning skall redogöras för den diskonteringsmetod som använts.

Social- och hälsovårdsministeriet kan meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av principerna i denna paragraf. Ministeriet skall även ange de allmänna principer som skall tillämpas på beräkningen av försäkringsföreningens utjämningsbelopp. Föreningen skall på förhand skaffa ministeriets fastställelse av det sätt på vilket de ovannämnda allmänna principerna för beräkning av utjämningsbeloppet tillämpas.

2 §

Denna förordning träder i kraft den 199 .

Förordning

om täckning av ansvarsskulden i en försäkringsförening som bedriver direktförsäkringsrörelse

På föredragning av social- och hälsovårdsministern stadgas med stöd av 10 kap. 3 a § 5 mom. lagen den 31 december 1987 om försäkringsföreningar (1250/1987), sådant detta lagrum lyder i lag av den 199 (/):

1 §

Definitioner

I denna förordning avses med

1) *en EES-stat*, en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet;

2) *en reglerad marknad i en EES-stat* en fondbörs som står under offentlig tillsyn i en EES-stat samt andra sådana i en EES-stat fungerande system för omsättning som enligt social- och hälsovårdsministeriets föreskrifter likställs med en sådan fondbörs,

3) *bruttobeloppet av ansvarsskulden*, totalbeloppet av denna före avdrag för de poster som 10 kap. 3 a § 3 mom. lagen om försäkringsföreningar stadgar;

4) *en skuldförbindelse*, en låne- och annan fordran som har sin grund i ett skuldförhållande samt masskuldebrevslån och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument och bankfordran dock inte aktier, andelar, derivativa avtal eller sådana förpliktelser som har en sämre förmånsrätt än gäldenärens övriga förpliktelser;

5) *en skuldförbindelse utan säkerhet*, en skuldförbindelse utan sådan säkerhet som enligt 2—4 §§ som sådan kan godtas som täckning för ansvarsskulden eller som enligt de föreskrifter som social- och hälsovårdsministeriet meddelar kan godtas som säkerhet;

6) *en fastighetssammanslutning*, en sammanslutning med huvudsakligt syfte att äga sådana tillgångar som nämns i 4 § 1 mom. 1—3 punkten; samt

7) *en sammanslutning* också placeringsfonden och andra därmed jämförbara företag för kollektiva placeringar.

Vad denna förordning stadgar om en EES-stat skall i den utsträckning och under de

förutsättningar som social- och hälsovårdsministeriet bestämmer tillämpas på en annan stat som ministeriet i sin föreskrift eller i ett enskilt fall på begäran av en försäkringsförening jämställer med en EES-stat.

Vad denna förordning stadgar om en skuldförbindelse gäller också upplupen ränta.

Stadgandena i denna förordning om fastigheter och byggnader samt om de rättigheter som nämns i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar skall tillämpas på sådana tillgångar även då de ägs av en sådan fastighetssammanslutning som har hemort i en EES-stat och den som innehar täckningen har bestämmanderätten i sammanslutningen, på samma sätt som om de ägdes direkt av försäkringsföreningen. Vad detta moment stadgar gäller även en sådan fastighetssammanslutning som har hemort i en EES-stat om den som innehar täckningen har bestämmanderätten i sammanslutningen tillsammans med en eller flera andra försäkringsföreningar eller som social- och hälsovårdsministeriet på försäkringsföreningens ansökan jämställer med en fastighetssammanslutning som avses i detta moment. (Med ett försäkringsbolag avses i detta moment ett försäkringsbolag som erhållit koncession i en EES-stat.)

2 §

Skuldförbindelser som kan täcka hela beloppet av ansvarsskulden

Med de villkor och begränsningar som 10 kap. 3 a § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar stadgar kan hela beloppet av ansvarsskulden täckas med

1) skuldförbindelser i vilka gäldenären eller borgesmannen är en EES-stat, landskapet

Åland eller ett internationellt samfund med åtminstone en EES-stat som medlem;

2) skuldförbindelser i vilka gäldenären eller borgesmannen är en depositionsbank eller ett försäkringsbolag som erhållit koncession i en EES-stat och står under offentlig tillsyn eller en annan sammanslutning som social- och hälsovårdsministeriet jämställer med en depositionsbank eller ett försäkringsbolag av ovannämnd art;

3) skuldförbindelser i vilka gäldenären är en fysisk person eller en annan sammanslutning än de som omfattas av tillämpningsområdet för 1 eller 2 punkten och pantsäkerheten utgörs av skuldförbindelser som nämns i 1 och 2 punkten.

3 §

Grupper av tillgångsslag som var för sig kan täcka högst hälften av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden får, med de villkor och begränsningar som 10 kap. 3 § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar stadgar, till vardera av följande tillgångsgrupper högst ett belopp som motsvarar 50 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden:

I gruppen

1) skuldförbindelser i vilka gäldenären eller borgesmannen är en kommun, ett kommunalförbund, en församling som är ett offentligt samfund eller något annat regionalt offentligt samfund som kan jämföras med dessa och är belägen i en EES-stat samt har rätt att uppbära skatter eller har medlemmar som har en sådan rätt;

2) skuldförbindelser i vilka gäldenären eller borgesmannen är ett annat kreditinstitut, som har koncession i en EES-stat och står under offentlig tillsyn, än en sådan depositionsbank som nämns i 2 § 2 punkten eller en annan sammanslutning som med stöd av 2 § 2 punkten jämföras med denna;

3) skuldförbindelser i vilka gäldenären är ett aktiebolag vars aktier omsätts på reglerade marknader i en EES-stat och som inte omfattas av tillämpningsområdet för 2 § 2 punkten;

4) skuldförbindelser som omsätts på reglerade marknader i en EES-stat och i vilka gäldenären är en annan sammanslutning än de som nämns i 1—3 punkten eller som omfattas

av tillämpningsområdet för 2 § 1 eller 2 punkten;

5) sådana skuldförbindelser i vilka gäldenären är en fysisk person eller en annan sammanslutning än de som nämns i 1—3 punkten eller som omfattas av tillämpningsområdet för 2 § 1 eller 2 punkten, och för vilka skuldförbindelser som nämns i 1—4 punkten utgör pantsäkerhet.

II gruppen

1) aktier och andelar i sammanslutningar med hemort i en EES-stat och sådana aktier eller andelar i andra sammanslutningar vilka omsätts på reglerade marknader i en EES-stat med undantag för aktier och andelar i fastighetssammanslutningar;

2) sådana av sammanslutningar som nämns i 1 punkten med hemort i en EES-stat emitterade förbindelser som har en sämre förmånsrätt än sammanslutningens övriga förbindelser och motsvarande av andra i 1 punkten avsedda sammanslutningar emitterade förbindelser om de omsätts på reglerade marknader i en EES-stat;

3) sådana skuldförbindelser i vilka gäldenären är en fysisk person eller en annan sammanslutning än de som omfattas av tillämpningsområdet för 2 § 1 eller 2 punkten och för vilka aktier eller andelar som nämns i 1 punkten eller förbindelser som nämns i 2 punkten utgör pantsäkerhet.

Om till en skuldförbindelse som nämns i 1 mom. I gruppen 1—4 punkten knutits en pantsäkerhet som nämns i 1 mom. II gruppen 3 punkten, en borgen som nämns i 2 § 1 eller 2 punkten eller en in-teckningssäkerhet som nämns i 4 § 2 mom. kan skuldförbindelsen upp till det belopp av säkerheten som kan utgöra täckning, lämnas obeaktad då tillämpningsområdet för den maximigräns om 50 procent som avses i 1 mom. I gruppen bestäms.

4 §

Grupper av tillgångsslag som kan täcka sammanlagt högst 70 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Under de förutsättningar och med de begränsningar som 10 kap. 3 a § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar stadgar får av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden högst ett belopp som sammanlagt motsvarar 40 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden höra till följande egendoms slag :

1) fastigheter och byggnader i en EES-stat;

2) de rättigheter till fast egendom eller vattenkraft i en EES-stat som nämns i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar;

3) aktier och andelar i fastighetssammanslutningar med hemort i en EES-stat;

4) skuldförbindelser av fastighetssammanslutningar som nämns i 1 § 4 mom. samt fordringar för byggnadstiden på sådana fastighetssammanslutningar som nämns i 1 § 4 mom. och i vilka en försäkringsförening har bestämmanderätten i egenskap av den som innehar täckningen.

Sammanräknat med de tillgångsslag som nämns i 1 mom. får högst en sådan andel av täckningen för ansvarsskulden som motsvarar 70 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden utgöras av sådana skuldförbindelser i vilka gäldenären är en fysisk person eller en annan sammanslutning än de som omfattas av tillämpningsområdet för 2 § 1 eller 2 punkten och för vilka säkerheten utgörs av en inteckning i fast egendom i en EES-stat eller i en i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar nämnd rättighet till sådan egendom eller för vilka pantsäkerheten utgörs av aktier eller andelar som nämns i 1 mom. 3 punkten.

5 §

Grupper av tillgångsslag som kan täcka sammanlagt högst 25 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Under de förutsättningar och med de begränsningar som 10 kap. 3 a § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar stadgar får de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden utgöras av,

1) andra skuldförbindelser utan säkerhet än masskuldebrevslån och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument, sammanlagt högst ett belopp som motsvarar 5 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden;

2) andra tillgångar än de som nämns i 2—4 §§ sammanräknat med de skuldförbindelser som nämns ovan i 1 punkten högst ett belopp som motsvarar 25 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden.

Den maximigräns som stadgas ovan i 1 mom. 1 punkten tillämpas inte om gäldenären är ett sammanslutning som avses i 2 § 1 och 2 punkten, 3 § 1 mom. I gruppen 1 och 2 punkten och 4 § 1 mom. 4 punkten.

Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om de villkor och begränsningar under vilka de tillgångar som avses i 1 mom. 2 punkten får beaktas i täckningen.

6 §

Begränsning av likviditetsrisken till 10 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden får sammanlagt högst ett belopp som motsvarar 10 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden utgöras av sådana tillgångar som inte omsätts på reglerade marknader i en EES-stat och som hör till följande tillgångsslag:

1) aktier och andelar, med undantag av aktier och andelar i 1 § 4 mom. avsedda fastighetssammanslutningar och sådana placeringsfonder och andra med dem jämförbara företag för kollektiva placeringar på vilka tillämpas 1 punkten i II gruppen enligt 3 § 1 mom.;

2) förbindelser som har en sämre förmånsrätt än gäldenärens övriga förbindelser;

3) andra massskuldebrevslån än de som nämns i 2 § 1 och 2 punkten.

7 §

Begränsning av vissa enskilda riskkoncentreringar till 10 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden får i ett och samma enskilda objekt vara placerat ett belopp som motsvarar högst 10 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden då placeringen gäller

1) skuldförbindelser i vilka gäldenären eller borgensmannen är ett och samma kommun, kommunalförbund, församling eller någon annan med dessa jämställd regional offentlig sammanslutning som hör till de offentliga sammanslutningar som avses i 3 § 1 mom. I gruppen 1 punkten;

2) en fastighet eller en byggnad eller en grupp av fastigheter eller byggnader som är belägna så nära varandra att de kan betraktas som en enda investering;

3) de i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar nämnda rättigheterna till ett objekt som enligt 2 punkten skall betraktas som en helhet;

4) skuldförbindelser för vilka säkerheten ut-

görs av en inteckning i en fastighet eller i en anläggning på annans mark och i legorätt till själva marken eller i flera så nära varandra liggande fastigheter eller anläggningar och legorätter att de kan betraktas som en enda investering vid tillämpning av 2 punkten;

5) skuldförbindelser för vilka säkerheten utgörs av en inteckning i sådana rättigheter som avses i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar då objektet för rättigheterna enligt 2 punkten kan betraktas som en helhet.

Om till en skuldförbindelse som nämns i 1 mom. 1 punkten knutits en säkerhet som enligt 2—4 §§ som sådan kan godkännas som täckning för ansvarsskulden eller som godkänns som säkerhet enligt de föreskrifter som social- och hälsovårdsministeriet meddelar, skall en sådan skuldförbindelse inte upp till det belopp av säkerheten som kan utgöra täckning beaktas vid tillämpning av den maximigräns om 10 procent som stadgas i 1 mom.

Om en fastighet eller en byggnad, ett objekt för en sådan rättighet som avses i 10 kap. 3 a § 5 mom. 5 punkten lagen om försäkringsföreningar eller ett objekt för en inteckning som fastställts till säkerhet för skuldförbindelsen är ett och samma eller är belägna så nära varandra att de kan betraktas som en enda investering, skall alla placeringar som nämns i detta moment samt vidare de skuldförbindelser och fordringar för byggnadstiden som anknyter till dessa och avses i 4 § 1 mom. 4 punkten sammanräknas vid tillämpning av den maximigräns om 10 procent som nämns ovan i 1 mom.

8 §

Begränsning av vissa enskilda riskkoncentrationer till 5, 10 eller 30 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden får försäkringsföreningen, inklusive samtliga placeringar och säkerheter som nämns nedan, placera högst ett belopp som motsvarar 5 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

1) aktier och andelar i samma sammanslutning och sådana förbindelser i denna sammanslutning som har en sämre förmånsrätt än sammanslutningens övriga förbindelser, dock så att högst ett belopp som motsvarar 2 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden får utgöras av sådana aktier, andelar och

förbindelser som nämns i denna punkt och vilka inte omsätts på reglerade marknader i en EES-stat och vilka inte är sådana aktier eller andelar i placeringsfonder och andra med dem jämförbara företag för kollektiva placeringar som omfattas av tillämpningsområdet enligt 1 punkten II gruppen i 3 § 1 mom.;

2) skuldförbindelser som ingåtts av samma gäldenär;

3) skuldförbindelser som ingåtts av andra gäldenärer till den del pantsäkerheten utgörs av tillgångar som nämns i 1 och 2 punkten eller säkerheten utgörs av en borgen eller en kreditförsäkring som beviljats av samma sammanslutning som avses i detta moment.

Om det är fråga om ett aktiebolag vars aktier omsätts på en reglerad marknad i en EES-stat, kan försäkringsföreningen utan hinder av vad som stadgas ovan i 1 mom. av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden, i varje sådant aktiebolag placera ett belopp som utgör högst 10 procent av ansvarsskuldens bruttobelopp. De placeringar som avses i detta moment får emellertid inte sammanlagt överskrida ett belopp som motsvarar 40 procent av ansvarsskuldens bruttobelopp.

Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om hur den maximigräns om 10 procent som nämns i 3 mom. skall tillämpas då de villkor och begränsningar beaktas som 10 kap. 3 a § 2 mom lagen om försäkringsföreningar stadgar. I ministeriets föreskrifter skall särskild vikt fästas vid beloppet av de egna tillgångarna i en depositionsbank, ett försäkringsbolag eller en annan sammanslutning som nämns i 2 § 2 punkten jämfört med bruttobeloppet av ansvarsskulden för den som innehar täckningen.

Denna paragraf tillämpas inte på sammanslutningar som nämns i 1 § 4 mom., 2 § 1 punkten och 3 § 1 mom. I gruppen 1 punkten.

Om till en skuldförbindelse som nämns i 1 mom. 2 punkten har knutits en säkerhet som enligt 2—4 §§ som sådan kan godkännas som täckning för ansvarsskulden eller som godkänns som säkerhet enligt de föreskrifter som social- och hälsovårdsministeriet meddelar, skall skuldförbindelsen inte upp till det belopp av säkerheten som kan utgöra täckning beaktas då tillämpningsområdet bestäms för den maximigräns om 5 procent som stadgas i 1 mom. eller 10 procent som stadgas i 2 mom. Det sammanlagda beloppet av de skuldförbindelser som nämns i 1 mom. 2 punkten får dock innan

säkerheterna har avdragits uppgå till högst 30 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden.

Vid tillämpning av de maximigränser som stadgas i denna paragraf skall beaktas också sådana enligt 1 mom. sammanräknade placeringar, som hänför sig till en annan sammanslutning eller person som står i en väsentlig ekonomisk intressegemenskap med samma sammanslutning eller person som avses i 1 mom.

9 §

Begränsning av vissa enskilda riskkoncentrationer till 1 procent och till 2 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden

Av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden får ett belopp som motsvarar högst 1 procent av bruttobeloppet av ansvarsskulden vara placerade i masskuldebrevslån utan säkerhet och i andra penning- och kreditmarknadsinstrument utan säkerhet vilka inte omsätts på reglerade marknader i en EES-stat, samt i andra skuldförbindelser utan säkerhet som emitterats av en gäldenär och andra gäldenärer som står i en väsentlig ekonomisk intressegemenskap till honom. Social- och hälsovårdsministeriet kan i enskilda fall höja gränsen till 2 procent.

Den maximigräns som stadgas ovan i 1 mom. tillämpas inte om gäldenären är en sammanslutning som avses i 2 § 1 och 2 punkten, 3 § 1 mom. I gruppen 1 och 2 punkten och 4 § 1 mom. 4 punkten.

10 §

Undantagslov att överskrida maximigränsen

Social- och hälsovårdsministeriet kan på

begäran av en försäkringsförening bevilja tillstånd att överskrida den gräns som stadgas i 3 och 4 §§, 5 § 1 mom. 2 punkten och 7 § 1 mom. 1 punkten samt att under en viss tid överskrida den gräns som stadgas i 5 § 1 mom. 1 punkten, 6 §, 7 § 1 mom. 2—5 punkten och 3 mom. samt i 8 och 9 §§.

11 §

Bemyndigande att meddela föreskrifter

Social- och hälsovårdsministeriet meddelar närmare föreskrifter om hur ansvarsskulden skall täckas och om tillämpningen av denna förordning. I ministeriets föreskrifter skall särskilt behandlas var de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden skall vara belägna, hur derivativa avtal kan användas som täckning för ansvarsskulden, hur säkerheterna skall värderas och betydelsen av säkerheterna då de förbindelser som säkerheterna hänför sig till beaktas i täckningen, förteckningen av teckningen samt riktlinjerna för hur täckningen skall förtecknas och för hur föreningens tillgångar skall placeras. Styrelsen för föreningen skall utarbeta och uppdatera dessa riktlinjer.

Ministeriet har rätt att i enskilda fall bestämma att vissa tillgångar inte får beaktas i täckningen för ansvarsskulden om det föreligger särskilda skäl med hänsyn till tillämpningen av 10 kap. 3 a § 2 mom. lagen om försäkringsföreningar.

12 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1994.

Förordning

om poster som skall hänföras till en försäkringsförenings verksamhetskapital

På föredragning av social- och hälsovårdsministern stadgas med stöd av 10 a kap. 1 § 2 mom. lagen den 31 december 1987 om försäkringsföreningar (1250/87), sådant detta lagrum lyder i lag av den 11 juni 1993 (483/93):

1 §

Till det verksamhetskapital som avses i 10 a kap. 1 § 1 mom. lagen om försäkringsföreningar hänförs enligt de grunder som social- och hälsovårdsministeriet fastställer

1) den betalda grundfonden och det betalda garantikapitalet förutsatt att en återbetalning av garantikapitalet har begränsats på ett sätt som ministeriet godkänner;

2) när 25 procent av summan av grundfonden och det garantikapital som uppfyller det ovan angivna villkoret har betalats, hälften av summan av grundfonden och garantikapitalet;

3) fonderna av bundet och fritt eget kapital, de frivilliga reserveringar som avses i 17 § bokföringslagen samt skillnaden mellan gjorda och planliga avskrivningar;

4) räkenskapsperiodens och de föregående räkenskapsperiodernas överskott eller underskott;

5) skillnaden mellan tillgångarnas gängse värden och bokföringsvärden i balansräkningen till den del skillnaden inte kan anses vara av exceptionell karaktär;

6) på ansökan av försäkringsföreningen och med ministeriets samtycke det till fullo betalda kapitalet av ett sådant av föreningen för minst fem år eller med minst fem års uppsägningstid upptaget lån som enligt avtal har sämre förmånsrätt än alla andra borgenärsfordringar. Det belopp som skall beaktas kan uppgå till högst 50 procent av verksamhetskapitalet. Av maximibeloppet får högst 25 procent utgöras av lån som upptagits för en viss tid dock så att det belopp som hänförs till verksamhetskapitalet minskas jämnt för varje påbörjat år, om den återstående lånetiden är kortare än fem år;

7) den tilläggsavgift enligt 10 kap. 10 § 1 mom. lagen om försäkringsföreningar, som en

verksam försäkringsförening kan uttaxera för räkenskapsperioden i fråga. Av tilläggsavgiften kan dock högst hälften av skillnaden mellan de högsta möjliga avgifterna och de uppburna avgifterna beaktas; det beaktade beloppet kan utgöra högst 50 procent av verksamhetskapitalet;

8) på ansökan av försäkringsföreningen och med ministeriets samtycke övriga poster som är jämförbara med de ovan angivna.

2 §

Från verksamhetskapitalet skall enligt grunder som fastställts av social- och hälsovårdsministeriet avdras alla de skulder som inte bokförts i balansräkningen och för vilka skyldigheten att prestera kan anses uppenbar. De skulder som skall avdras omfattar följande poster:

1) de utgifter för försäkringsföreningens pensionsförpliktelser för den egna personalen vilka inte har upptagits som kostnad med stöd av bokföringslagen;

2) den del av anskaffningsutgifterna för försäkringar och immateriella tillgångar som inte har upptagits som kostnad i resultaträkningen med undantag för anskaffningsutgiften för försäkringar till den del den godtas enligt 1 § 10 punkten; och

3) den del av föreningens fria egna kapital som föreslås bli utdelad som överskott.

3 §

Denna förordning träder i kraft den 199 .

Genom denna förordning upphävs förordningen den 30 december 1993 om poster som skall hänföras till försäkringsförenings verksamhetskapital (1646/93).